XXXVII. ÉVFOLYAM, 7. SZÁM | Ára: 3.– Ft | 1981. FEBRUÁR 12.

DÉL-AMERIKAI FOCIFARSANG

– Jópofák ezek a magyarok, futballistának öltöztek!

CSOMAGOLÁSTECHNIKA

Állóeszköz

Megjelent a minap egy divattudósításban: az idén nagyobb hangsúlyt kapnak majd az úgynevezett kiegészítő kellékek, kalapok, kesztyűk, kendők, harisnyák és bizsufélék. Egy jó darabokból álló ruhatárat ezekkel menthetjük át szezonról szezonra.

Lám, Sándor Mátyás gróf már e legutolsó divat szerint vizitált nemrég a képernyőkön. Volt egyetlen hófehér frakkja, ebben parádézott hétről hétre, szárazon és vízen, Raguzában, Málta szigetén és Marokkóban, hipnotizált vígan és harcolt vitézül, viselte elegánsan márványpalotákban, meredek sziklákon, sivatagi forró homokban. Igaz, a kiegészítő kellékeket jól megválogatta. Volt a fehér frakkhoz magánhadserege, szigete, kastélya, hajói: gőzös és tengeralattjárók, pénze is tengernyi.

Elnyelte aztán a derék grófot a sűrű unalom, de jött utána az újjászületett „A Hét" második száma, és benne ismét valami mellbe- illetve divatbavágó. Egyik riportjából megtudhattuk: a Gyulai Húskombináthoz két szennyvíztisztító is épült; egy természetes és egy fölösleges. Nehéz, nagy pénzekért persze. Nos, gyanítom, ez utóbbi lehet a bizsu ebben az esetben. Haladni kell a divattal! És érteni a beruház(kod)áshoz!

Ma sem működik ez az egyébként működőképes emlék- és tisztítómű, áll munka nélkül (állóeszköz!), azaz kinn van a szennyvízből. Közben szép csöndben avulgat, erkölcsi kopás, miegymás, igaz, enni nem kér, érthető, szennyvíz helyett elnyelt egynéhány ABC-t, óvodát, ártézi kutat, s ez kevéskét megfekütte a gyomrát. Az övét is.

Egyébként az övék ugyancsak reneszánszukat élik, ezt szintén az idézett divatcikkben olvastam. Hogy több lesz rajtuk a lyuk, és kéretik őket kissé szorosabbra húzni, azt majd minden nap, majd minden újságban. Mert az ilyen balsikerű beruházásokra még Sándor Mátyás pénze is kevés volna. Torontál Simont már nem is említve.

Münz András

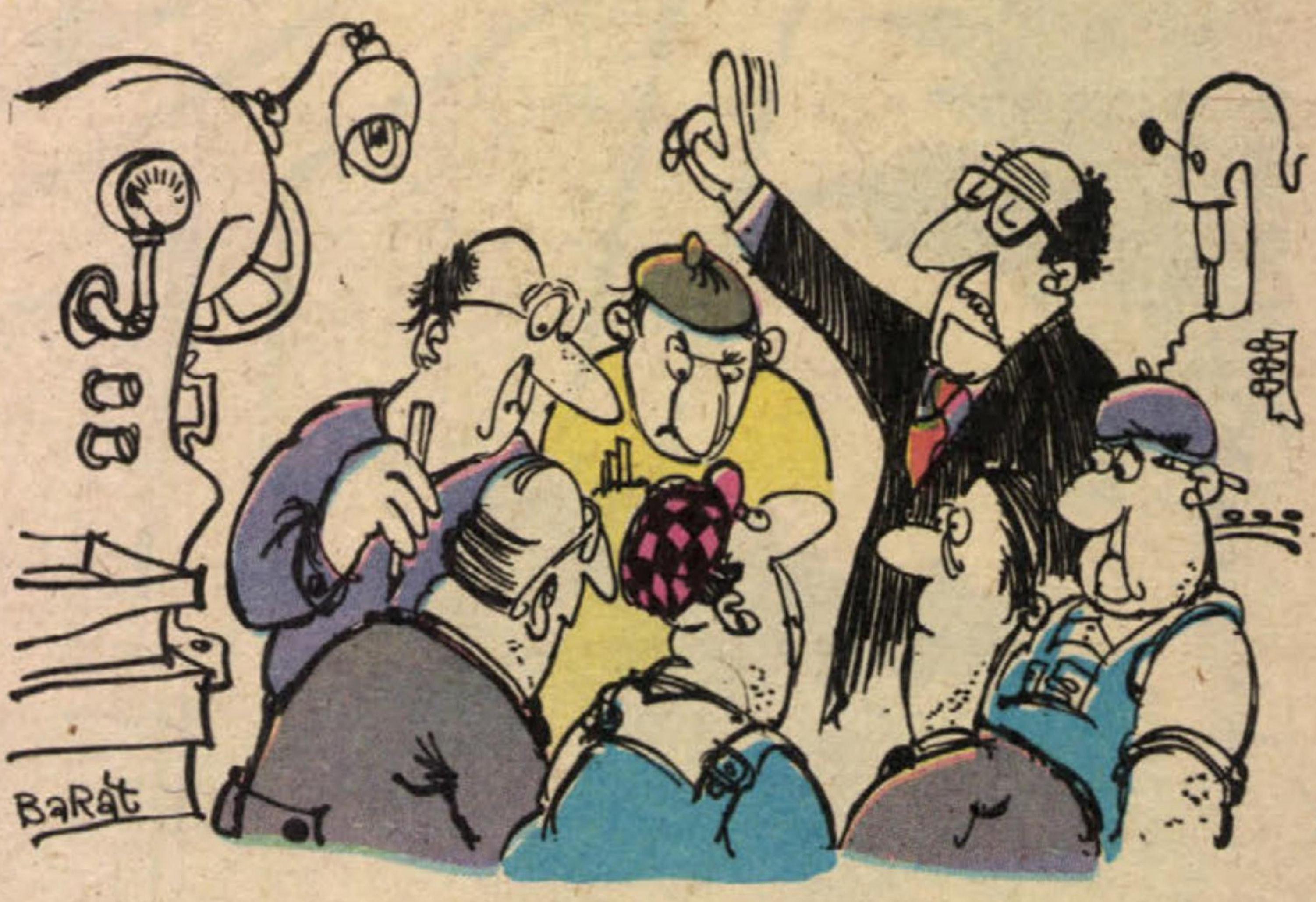
A tojásban és azon kívül

Terveiről nyilatkozott egy vendéglő „szerződéses üzemeltetését" elnyerő szakember, aki eddig is a vendéglátóiparban dolgozott. Közölte, hogy nála a jövőben tojásrántotta is lesz, akár két, akár több tojásból, ahogy a vendég parancsolja. És ebédmeg vacsoraidőben is. Sőt, olyan terveket is forgat a fejében, hogy a „virsli szaftban" nevű különlegességet szintén az étlapra veszi. És a vendég kérheti a pörköltet akár burgonyával, akár nokedlivel... Hát ez valóban ínycsiklandozó program! Hogy kissé mégis étvágytalan maradtam, annak az az oka, hogy töprengeni kezdtem: mindezt csak a szerződésbe, vagy bérbeadott állami üzletekben lenne lehetséges, az állami állami üzletekben nem?! Tisztelet a kevés kivételnek! Mert például a Pozsonyi Söröző bejárati étlapján 12 óráig kapható zónaételeket kínált, köztük rántottát. Igaz, hogy az étlap mellett levő tábla szerint a söröző 12 órakor nyit... Becsületükre legyen mondva, hogy miután egy fotóriporter lencsevégre kapta ezt a Pozsonyi úti Tücsök és Bogár-t – és a két fotó most meg is jelent a Nagyításban –, a zónaételek mellől eltűnt a 12 órai határidő, most már nyitás után adnak rántottát.

Tudvalevően az új „üzemeltetési formák" célja felszítani a kezdeményező kedvet: no de ez a többségben levő állami állami üzletekben sem tilos! Egy üzletvezető azonban azt panaszolta, hogy amikor kicsi volt a forgalom, a központ megintette, miért nem kezdeményez. Erre kezdeményezett, de akkor azért ütöttek a fejére, mert nem tartotta be a központ állásfoglalását. Most már – amennyire képes rá – betartja: ha nincs irányelv a háromtojásos rántotta kalkulációjára, csak két tojásból ad, és hiába kér a vendég a pörkölthöz galuskát, ha azt krumplival kalkulálták. Mert rájött: a vendég elmegy, de a központ marad! És a központnak az a kedvesebb – tisztelet megint a kevés kivételnek –, aki teljesíti az előírásokat, pontos adminisztrációt vezet és áttekinthető jelentéseket ír. „Őket is meg lehet érteni – fűzte hozzá –, hiszen, ha nem készülne annyi állásfoglalás, utasítás, aminek a végrehajtását aztán ellenőrizni kell és ha netán még a vendégpanaszok száma is csökkenne – mivel foglalkozna annyi ember?" Ő nem is szerződik, nem is bérel, marad az állami államiban, mert az nemcsak biztonságosabb, de kényelmesebb is. Csak fel kell fogni a Sugallatot: Ember ne küzdj, de bízva bízzál! Ha nem csapod be a vendéget és a központot (legfeljebb egy kicsit, hogy észre ne vegyék) az elismerés és a vele járó jutalom nem marad el.

Földi Iván

HIÁNYCIKK

– Olyan nagy a kereslet, hogy észre sem fogják venni azt a kis minőségrontást...

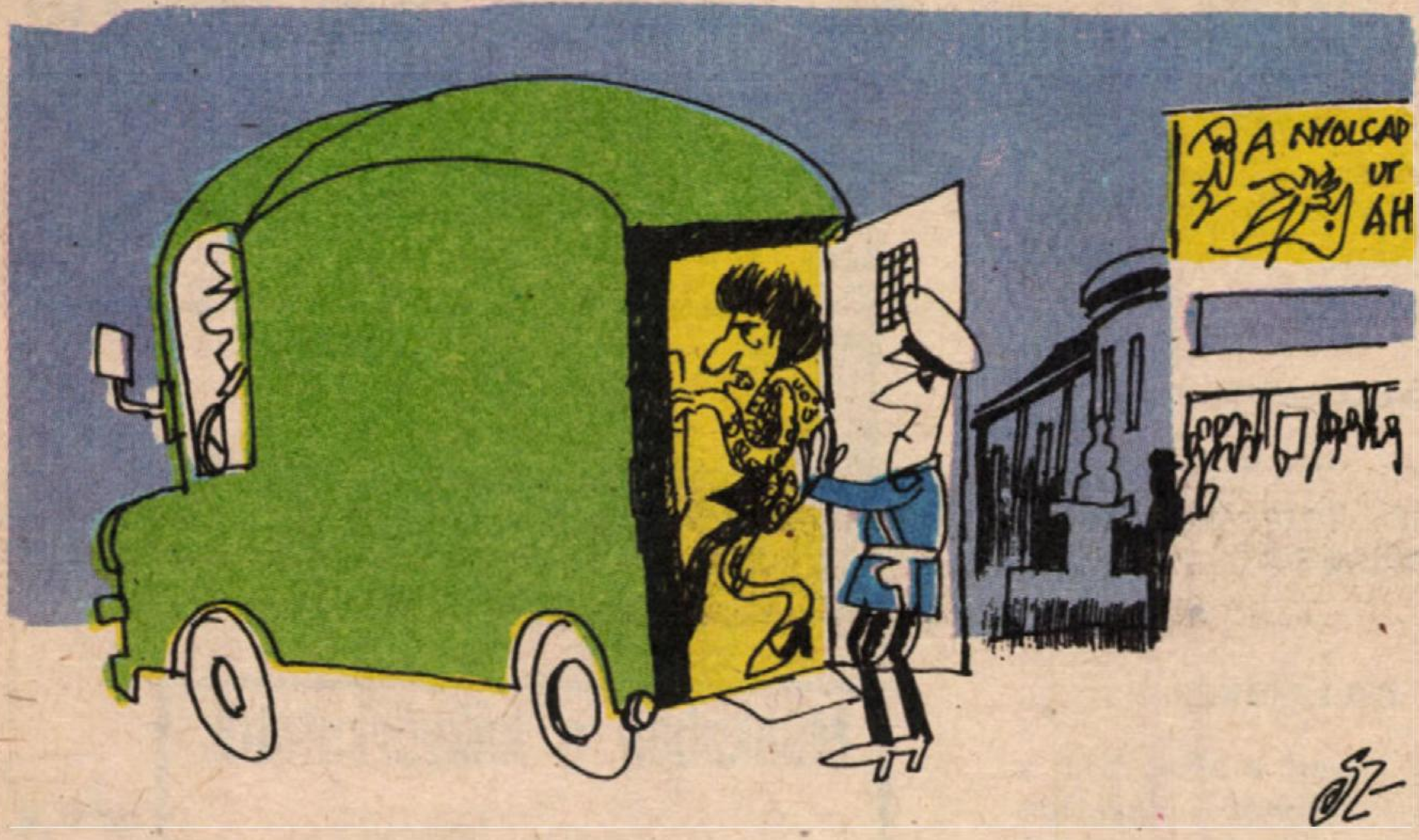

– Nem, kérem! Miért nem hiszi el végre, hogy ez nem a „Vidám haver” eszpresszó?!

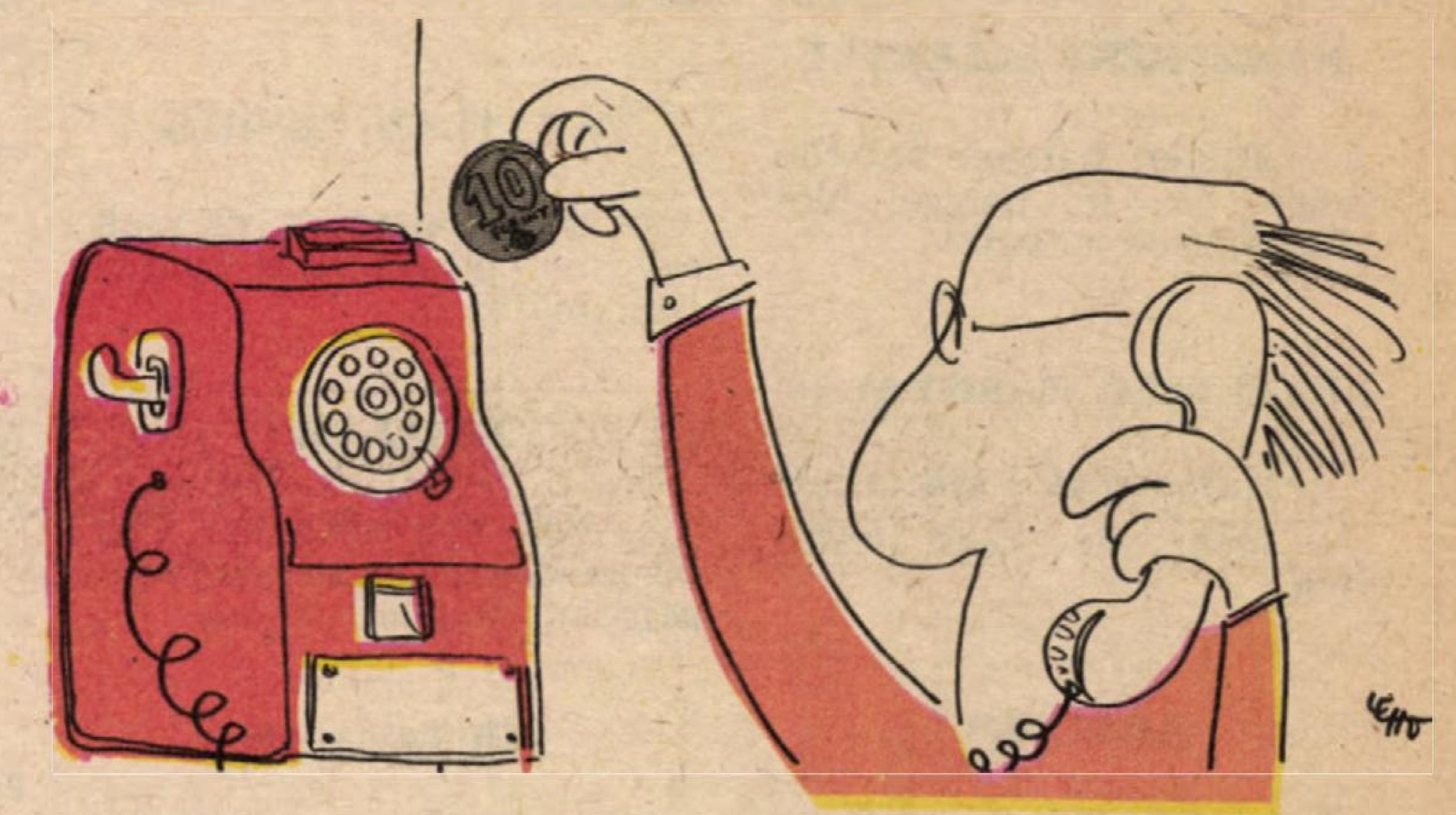

– Mit gondoltok, a Hilton-Tower kaszinóban lesz snóbli?

A NYOLCADIK UTAS: A JEGYÜZÉR

KÍSÉRLETI TELEFON

ÁRVERÉS

A Külvárosi Művelődési Ház üvegajtaján pillantottam meg a nagybetűs hirdetményt: „Árverés ma délután 15 órakor. Kalapács alá kerül Klöpl Frigyes 33 éves műszaki rajzoló. Kikiáltási ár havi 3600 forint. További tudnivalók a helyszínen.”

— Ugye ez valami tréfa? — kérdeztem a portástól.

— Szó sincs róla. Menjen csak be, most kezdődik az árverés.

Betámolyogtam a moziterembe, de nem akartam hinni a fülemnek és a szememnek. A színpadon egy hosszú asztalnál ült az árverési bizottság. Középen az elnök, balra a szakszervezet, jobbra az árverési hiénák képviselője. A teremben több tucat érdeklődő zsibongott. Az árverési elnök emelkedett szólásra.

— Hölgyeim és uraim! Az árverést megnyitom. Kérem vezessék be Klöpl Frigyest. Mint már ismeretes, e férfiú kikiáltási ára 3600 forint. Ugyanis jelenleg enynyi a havi fizetése. Kérem a magasabb ajánlatokat. A licitálók kérdezhetnek is az árverésre kerülő tárgytól, akarom mondani személytől.

Egy irhabundás férfi pattant fel a székről.

— Háromezerhatszázötven forintot ajánlok. Mi az iskolai végzettsége?

— Műszaki egyetem, de nem találtam megfelelő állást — felelte tompa hangon a nyúzottképű Klöpl.

— Család van?

— Kettő. Most várjuk a harmadikat. A lakás miatt. A feleségem gyesen van. Minden munkát vállalok.

— Háromezernyolcszáz! — kiáltott fel egy perzsabundás kiskereskedőnő. — Egészségi állapota rendben? Jogosítványa van?

— Egészséges vagyok. Csak egy fogam lukas. Mikrobuszt is vezetnetek.

— Négyezer! De vidéken! — szólt közbe egy kucsmás ember. — Ért a tehenekhez?

— Falun születtem — mondta Klöpl.

— Négyezerkétszáz! Plusz vállalati lakás! — ordított egy vidéki gyárigazgató.

— Hol? — csillant fel Klöpl szürke szeme.

— Majd később megmondom. Ismeri a tűzrendészeti szabványokat?

— Nem — kókadt le Klöpl feje.

— Akkor tárgytalan.

— Négyezerötszáz! Illetményföld. Félárú vasúti igazolvány. Különélési pótlék — kiabálta egy szövetkezeti ágazatvezető.

— A családomat nem hagyom el — sóhajtott Klöpl.

— Ötezer! — mondta kimérten egy kontaktlencsés autófényező.

— Vállalom! — újjongott Klöpl.

— Várjon egy percre. Szabad szombat nálam nincs. Minden nap túlóra. Öltöző, zuhanyozó nincs. Betegség esetén nem fizetek bért.

— Így is érdekel — felelte Klöpl.

— Szó sem lehet róla — állt fel az árverési szakszervezet képviselője.

— Akkor is ezt választom — akadékoskodott Klöpl.

— Vétót emelek — mondta a szakszervezet. — Ezek nem emberi körülmények.

— Sajnálom — sóhajtotta a kontaktlencsés és elvonult.

— Maga ne sajnálja, Klöpl — csicsergett egy ötvenéves molett asszonyság. — Ötezerötöt ajánlok. Ha mindent vállal.

— Mindent! — nyögte Klöpl.

— Bejáró férfit keresek. Aki mos, főz, vasal, takarít. És egy kicsit dédelget. Fürdőszoba van. Elfogadja?

— Nincs más választásom — mondta Klöpl.

— Más ajánlat nincs? Akkor ötezerötszáz először — ütötte le a licitet kalapácsával az árverési elnök. — Ötezerötszáz másodszor. Senki többet? Ötezerötszáz harmad...

— Háromezerhatszáz! — sikította egy nő.

— Hogyhogy? — kérdezte az elnök.

— Nem engedem az én Fricimet bejárni egy vén spinéhez. Inkább továbbra is összehúzzuk magunkat az albérletben. Jó lesz így, Fricikém?

— Ahogy akarod, szerelmem — mosolygott Klöpl Frigyes a feleségére. Megcsókolta az asszonyt és átölelve távoztak.

— Vége az árverésnek! — mondta az elnök, s kalapácsával fejbe vágta saját magát.

Majláth László

– Nagy forgalmú üzlet törzsközönséggel, ki igényli?

SZILÁNKOK

NEMZEDÉKI ELLENTÉT

— Milyen hangon beszélsz velem, aki tíz perccel idősebb vagyok nálad?!

BÉKÉLTETŐ TÁRGYALÁS

— Hajlandóak kibékülni?
— Igen, de csak válás után.

ABSZURD

Ki hitte volna erről az életerős fiatalemberről, hogy ilyen remek munkaerő!

HUMANISTA

— Adj kölcsön egy százast. Kölcsön akarom adni Bélának.

NŐ

— Ez a nő megközelíthetetlen.
— Gyalogosan. De autóval nem.

MAGÁNY

TÁVOLI ISMERŐST KERESEK!

VÁRATLAN VENDÉG

— Ne haragudjon, de csak egy kis gyógyszerrel tudom megkínálni.

BIZALOM

— Van egy orvosom. Úgy bízom benne, mint saját magamban. Vagyis sehogy.

NŐI DOLGOK

Irén minden energiáját összeszedte, hogy gyengének látsszék.

ZÁRÓRA

— Sajnos, meleg ételt már nem tudunk kiszolgálni. Négy és fél óra múlva zárunk.

GYOMOREMBER

— Nyugodtan megcsalhatom a férjemet, mert a húslevesem nélkül úgysem tud élni.

AJÁNDÉK

— Mit adtál a feleségednek a negyvenedik születésnapjára?
— Gratuláltam neki a harmincadikhoz.

VÁLOGATÓS NŐ

— Nem tud nekem ajánlani egy férfit valamelyik másik bolygóról?

JELLEMZÉS

Árpád olyan ember, aki a gordiusi csomót egyetlen mozdulattal továbbcsomózza.

HIRDETÉS

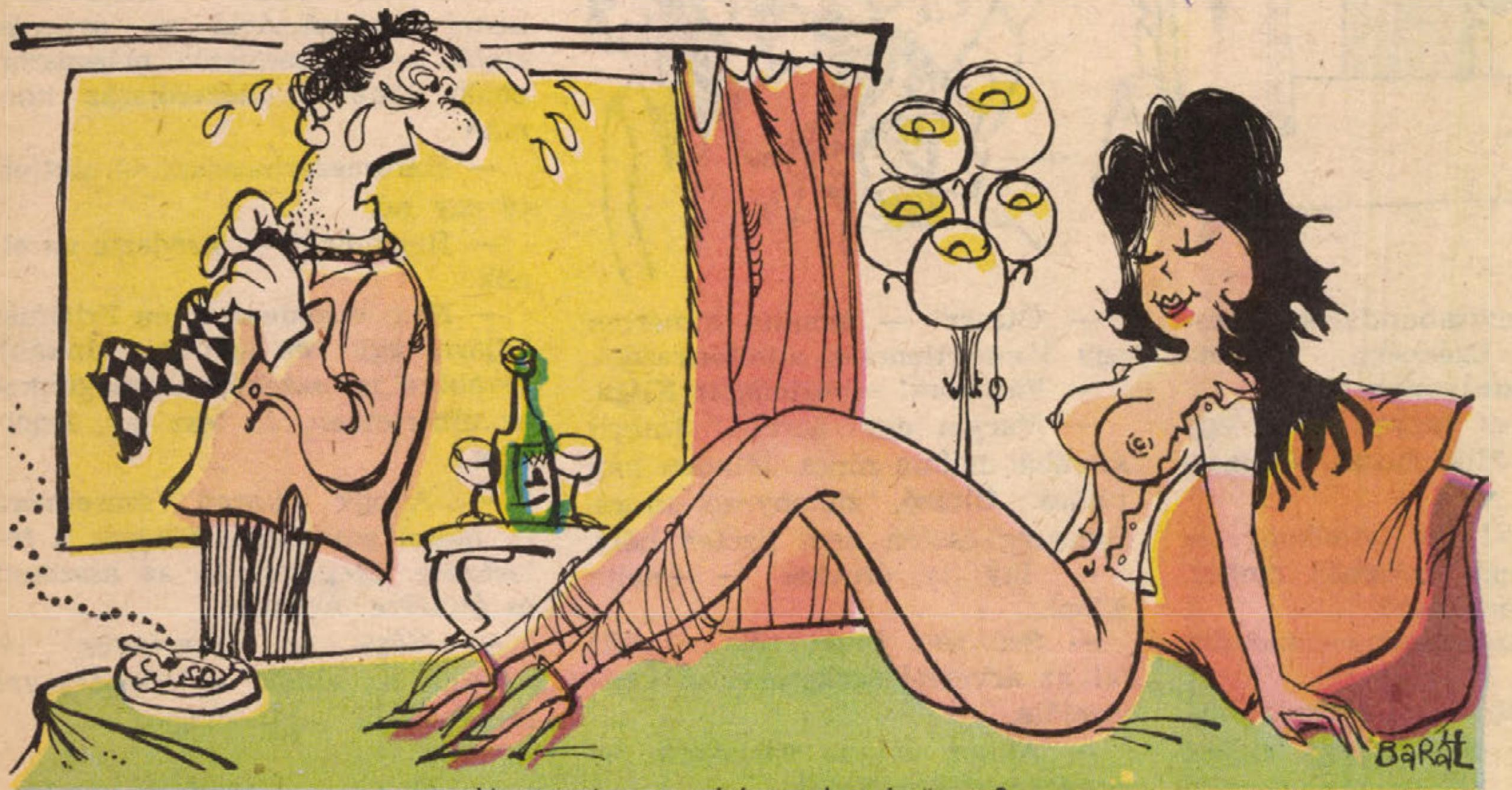
AUTÓSTOPOS LÁNYT KERESEK, AKI SZÍVESEN GYALOGOLNA VELEM!

ÖNMARCANGOLÓ

— Szabad érdeklődnöm, merre van a legközelebbi zsákutca?

Galambos Szilveszter

KÍNOS SZITUÁCIÓ

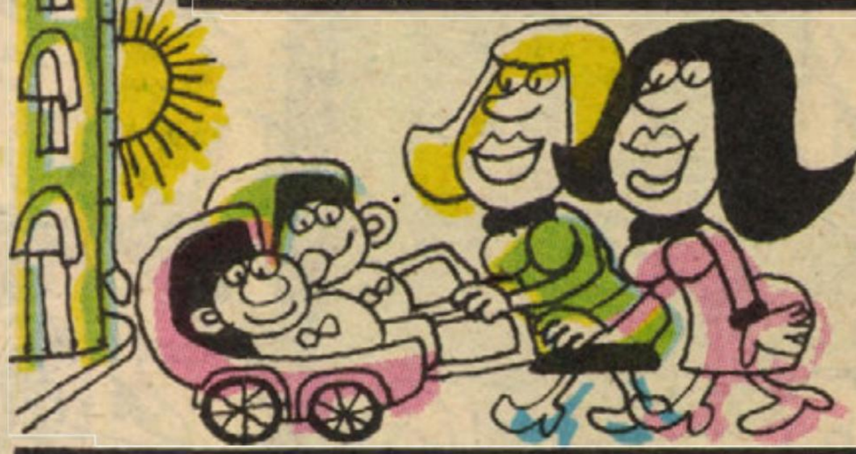
– Jé, ti még nem házasodtatok össze?

Fülöp György rajzai

Más helyett szült

„Miután megszültem az egészséges, közel négykilós kisfiút, engedélyt kértem a gyermek édesanyjától, hogy karomba vehessem. Ez is bizonyítja, mennyire nem saját gyermekemnek érzem" — mondotta egy Louisville-i kórházban egy fiatalasszony, aki fizetség ellenében, egy meddő asszony helyett hordta ki a gyermeket.

– Én inkább a „Csináld magad" mozgalom híve vagyok.

Munkában a kékvérkutatók

London,
Ronald Reagan, az Egyesült Államok már hivatalba lépő elnöke, *Brian Boru XI.* századi vikingverő ki...

– Gratulálok. Ha nincs karambol, tán sose derül ki, hogy a férje arisztokrata.

„Hízókúrán" a medvék

Romániában tartják nyilván a legtöbb európai medvét: számuk ma már meghaladja az ötezret. A Kárpátok hegyeiben, az erdők rengetegében, védett állatként fejlődik állományuk. Szé...

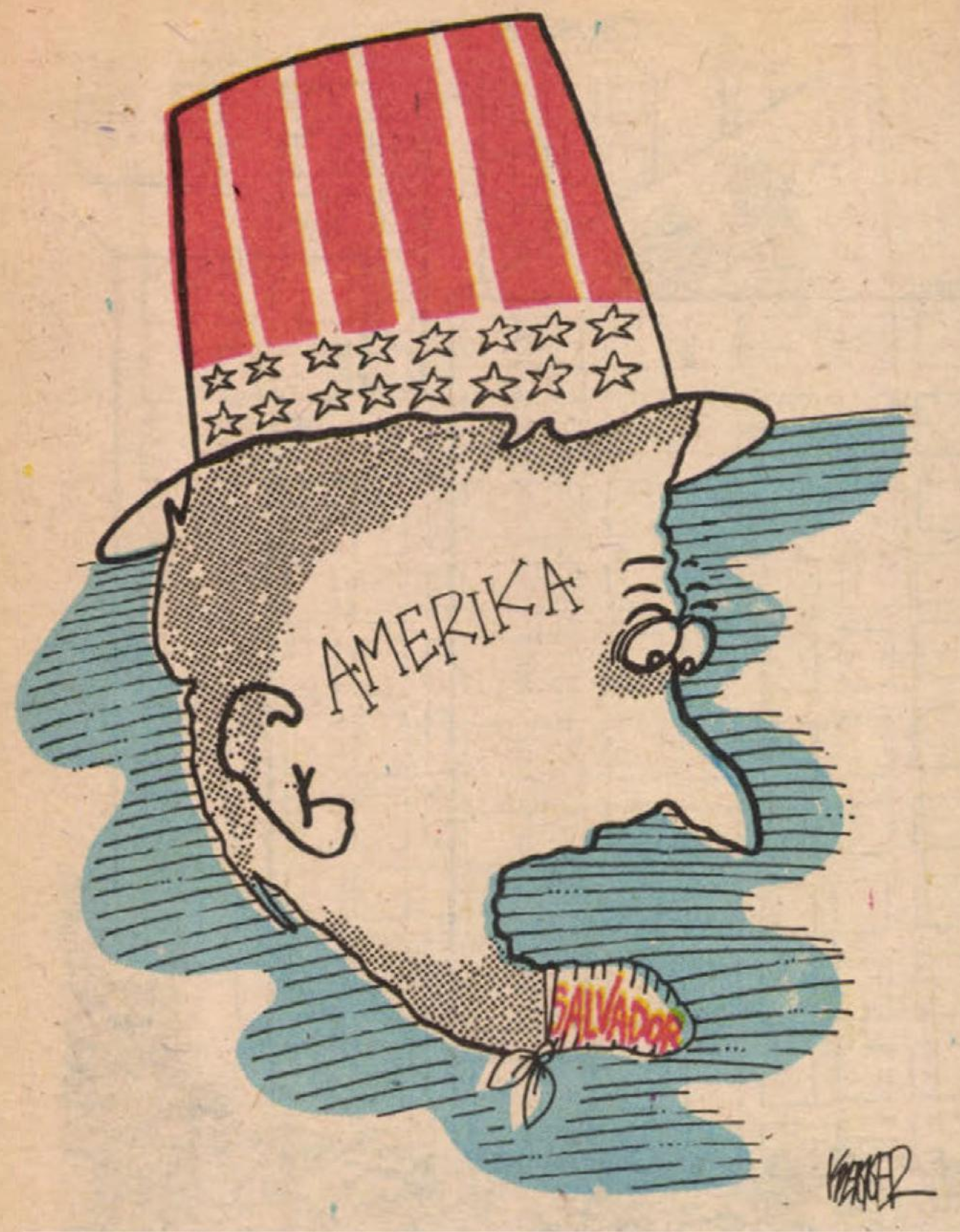
– Még szerencse, hogy a vadászok is híznak!

Tizenkét éve él az optimista újszíves

Tizenkét gyertya lesz ...zon a tortán, amely ma ... *Raul Molties*, dr. Henry ... asszisztense kezeli. *Vitria* ...

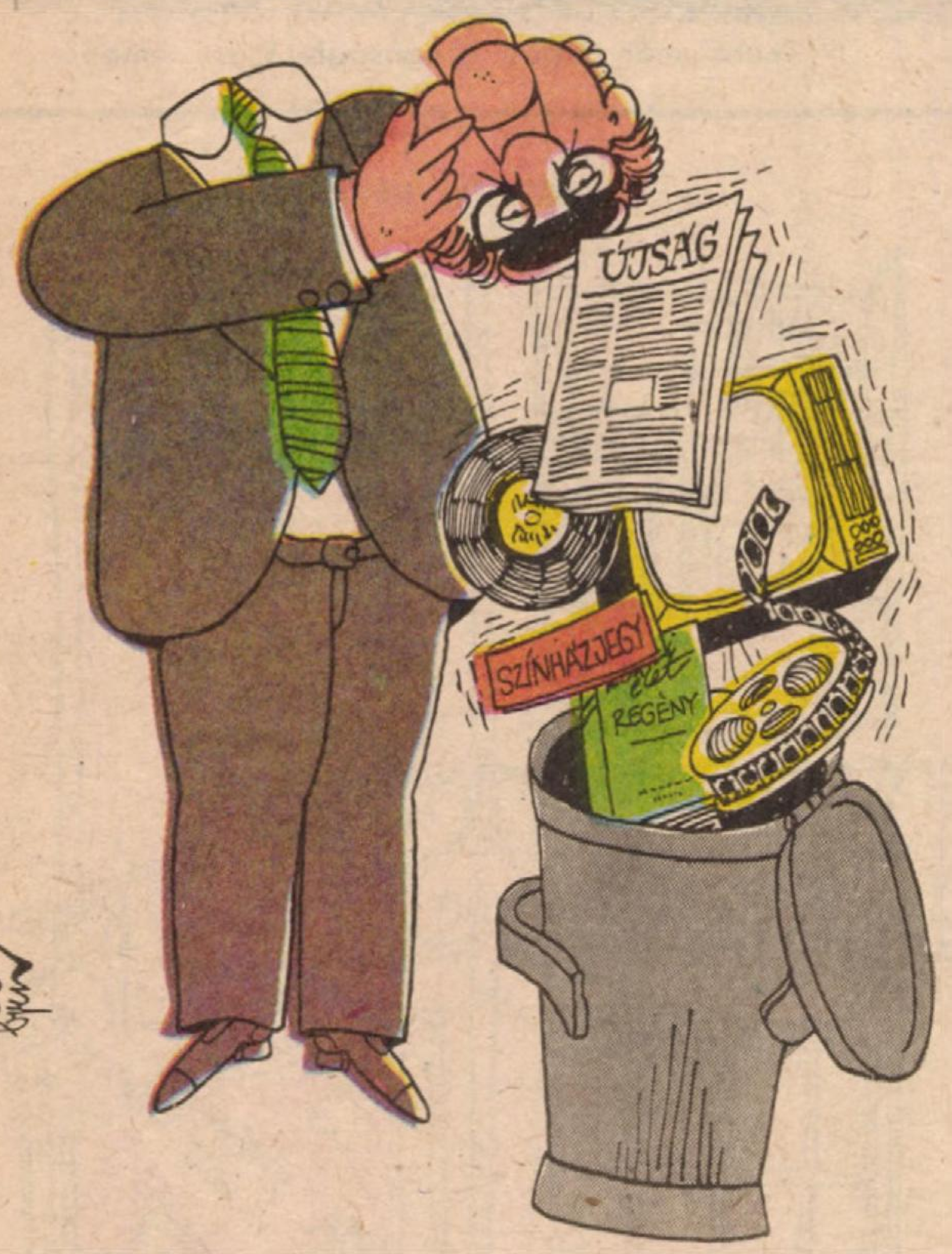
– Hát minden azért nem lehet új, szivi!

ÚJ KINAI IDŐSZÁMÍTÁS

LOMTALANÍTÁS

AKI ÖRÜL AZ ÁREMELÉSEKNEK

— Mondja, mit szól az áremelésekhez?

— Örülök neki.

— Ezt nem hiszem. Miért örülne?

— Nekem speciel nagyon jól jön. Többet érek vele, mint egy árcsökkentéssel.

— Az meg hogy lehet?

— Nem olvasta? Az áremelés egyes rétegeket érzékenyen, más rétegeket kevésbé érzékenyen érint. Én vagyok a harmadik réteg.

— ???

— Akinek használ.

— Benzin?

— Az autómat 1989-re igazolták vissza. Addig is spórolok.

— Telefon?

— Úgy kell az emelés, mint egy falat kenyér. A feleségem meg a lányom fél napokat locsogott. Most majd meggondolják.

— Levélbélyeg?

— Gyűlölök levelezni, csak eddig nem volt rá mentségem. Most lesz.

— Nyílászáró szerkezetek?

— Nincs zárnivaló nyílásom.

— Műtrágyák?

— Ki nem állhatom a műtrágyákat. Büdösek.

— Fodrászdíjak?

— Szakállt növesztek.

— Patyolat?

— Attól függ. Kilós mosást rühellem, piperét szeretem.

— Liszt? Dúsított töltelékes sütemények? Mirelit?

— Utálom őket.

— És mit szeret enni?

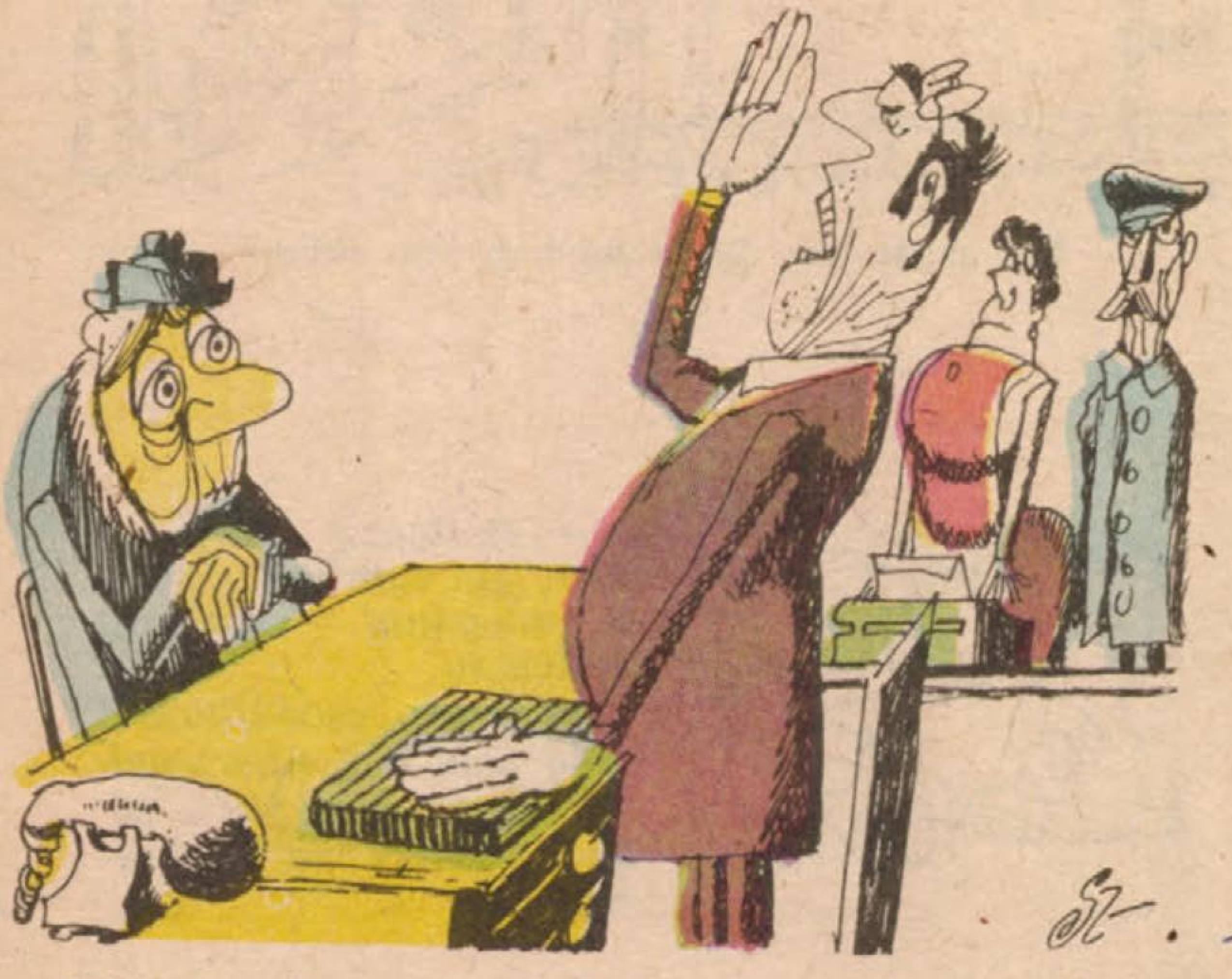
— Imádom a bébiételeket, az olajos magvakkal nem dúsított csokoládét, valamint a száraztésztákat és — a csemegeuborka kivételével — a savanyúságokat.

— Fantasztikus. Akkor ezt az áremelést tényleg magának találták ki.

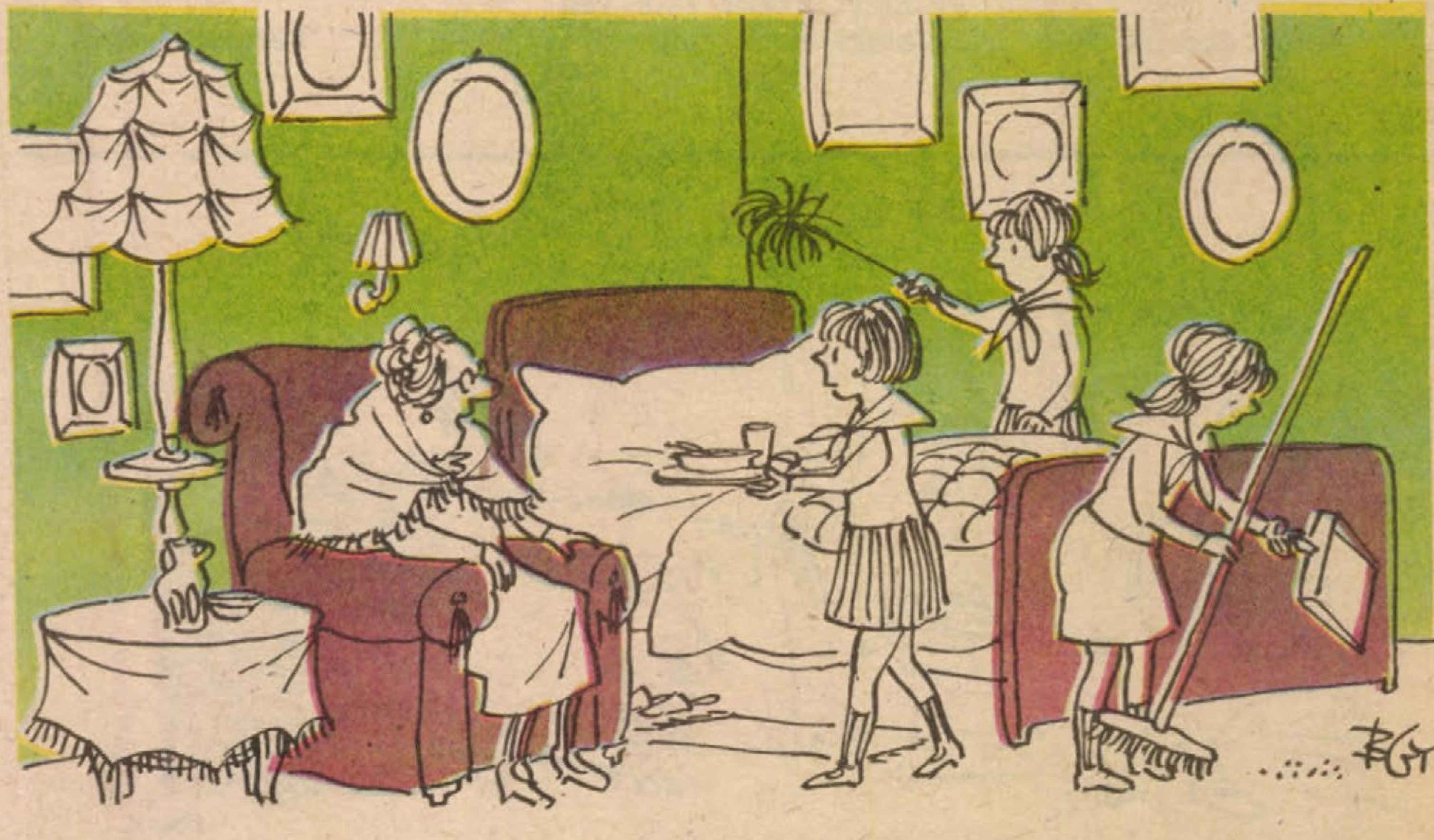
— Én találtam ki.

Novobáczky Sándor

HIVATALI ESKÜ

– Esküszöm, hogy a múlt héten megvolt a kérvénye!

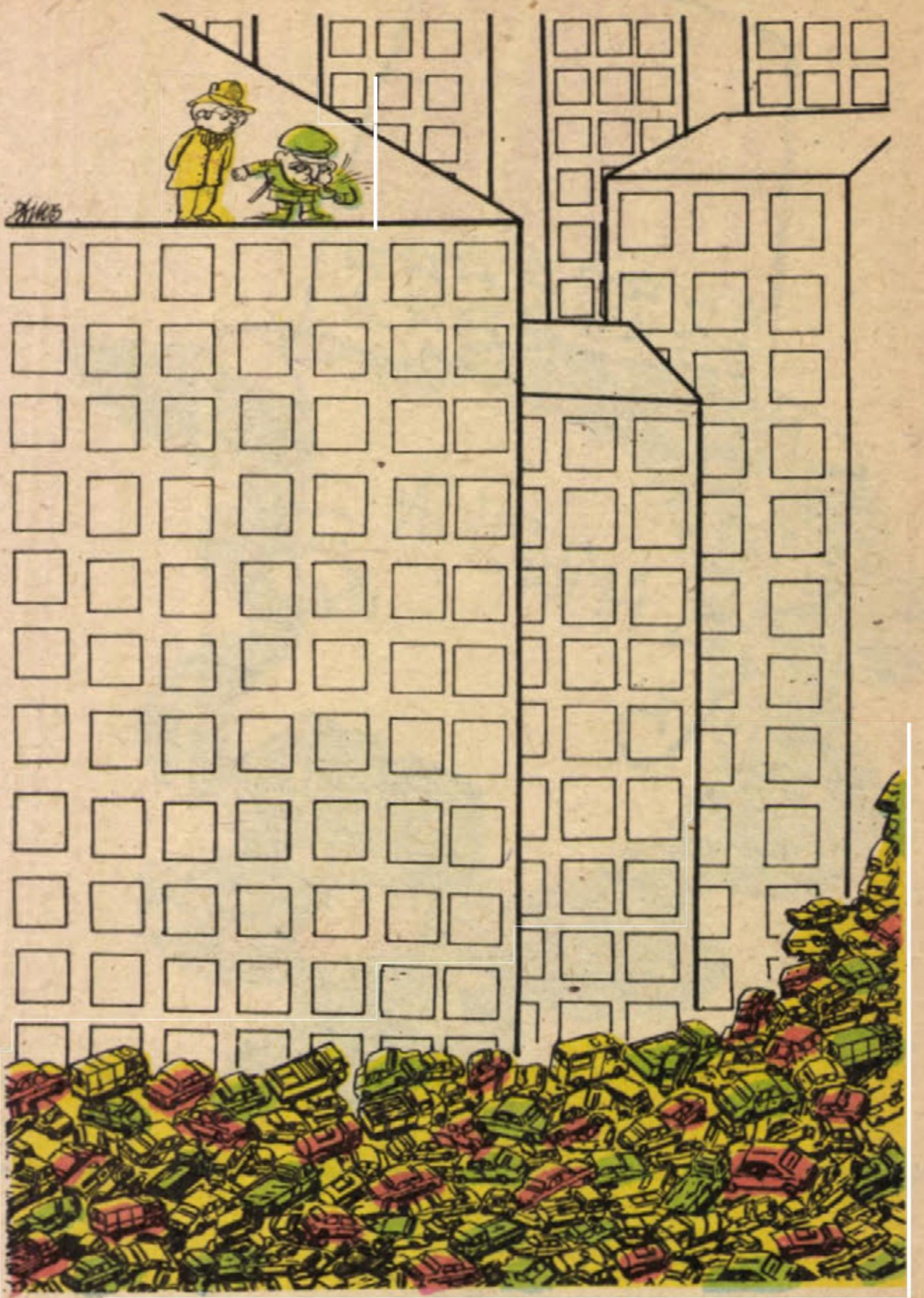

– Több millió pengő van ám a matracomban, az egyszer mind a tiétek lesz!

ÓVATOS FŐNÖK

CSÚSZÓS ÚT

– Lent már nincs biztonságban az ember.

Az öreg horgász és a magyar tenger

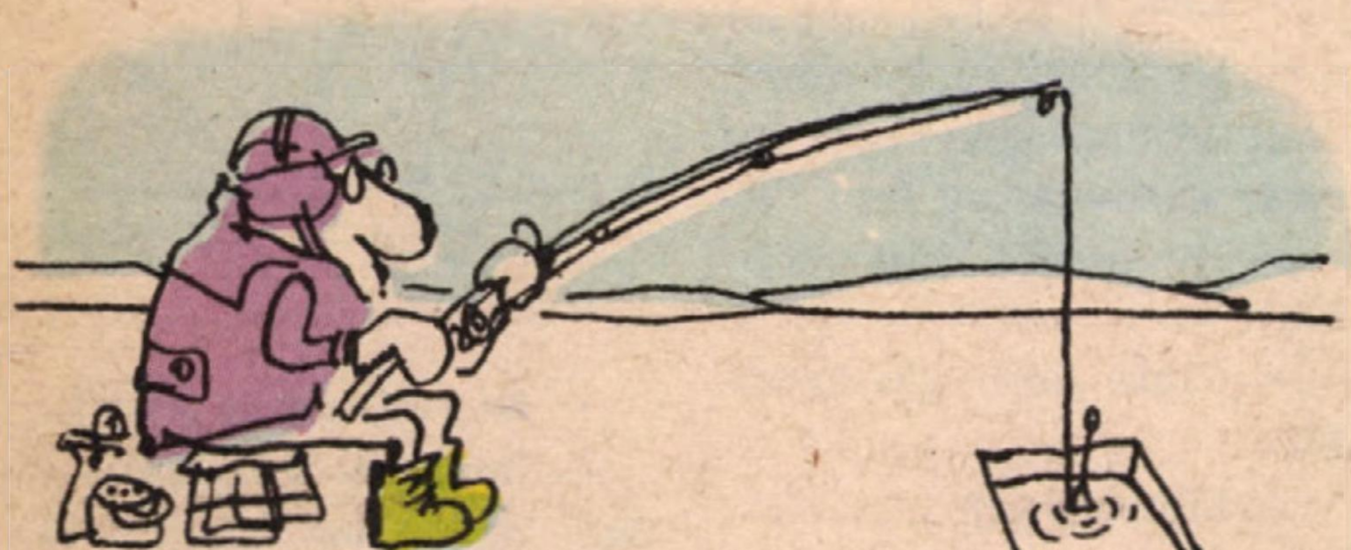
Az öreg horgász már nyolcvannégy napja guggolt a Balaton jegén. De hiába. Aztán segélykiáltást hallott. Kirántotta a lékből a kukacot, hátha az kiabál.

— Kösz! — mondta egy küsz a horgon.

— Miért kiabálsz? — kérdezte az öreg.

— Mert kihalok! — felelte a hal.

— Nem halsz ki, visszadoblak — szólt az öreg.

— Épp azért halok ki! — nézett halszemmel az öregre a küsz. — Én ugyanis a kecskerákkal és a durbinccsal a Balaton takarítószemélyzetéhez tartozom.

— A takarítónőkre nagy szükségünk van! — fogta meg farkánál az öreg.

— A kemény valutára még nagyobb! És az angolna egymillió dollár jövedelmet hoz, de elfogyasztja a tó takarítószemélyzetét — tátogott a hal.

— Én süllőt akarok fogyasztani! — mondta az öreg.

— Fogyassz szálkás busát! — kérte a küsz.

— Öreg vagyok én már ehhez! — vakarta meg kérgeit az öreg.

— Pedig, ha megeszed a busát, akkor az nem eszi meg a Balaton káros vízinövényeit — magyarázta a küsz.

— Ne szédíts engem, a busa pont azért van a Balatonban! — pökött a lékbe az öreg.

— Én nem szédítelek, a busa szédíti a szakembereket! — kuncogott a küsz. — Amikor idejött vendégmunkásnak, akkor még növényeket evett, amitől úgy megtrágyázta a Balatont, hogy elszaporodtak az algák. Aztán apró állatocskákat evett, amitől még jobban elszaporodtak az algák. Egyél te is algát.

— Miért ennék algát?! — lett ideges az öreg.

— Mert akkor lesz végre valaki, aki megeszi a felelőst! — vágta rá a küsz.

— Ki a felelős? — kérdezte az öreg.

— Az alga! — mondta a küsz.

— Én azt olvastam valahol, hogy az ember okosabb, mint az alga, és így a Balatonért csakis az ember a felelős! — mélyedt gondolataiba az öreg.

— Pedig az illetékesek azt mondják, hogy a tó eutrofizációjáért csakis az alga a felelős! — bírta helyes belátásra a küsz.

— Akkor nekem még sokat kell tanulnom! — szabadkozott az öreg. — Eddig azt hittem, hogy a nagy hal megeszi a kis halat, és minden el van intézve.

— A fenét! — ficánkolt a küsz. — A Balatonnál minden fordítva van. A halászati szakember eszi meg a hidrobiológust, az angolna pedig a horgászt.

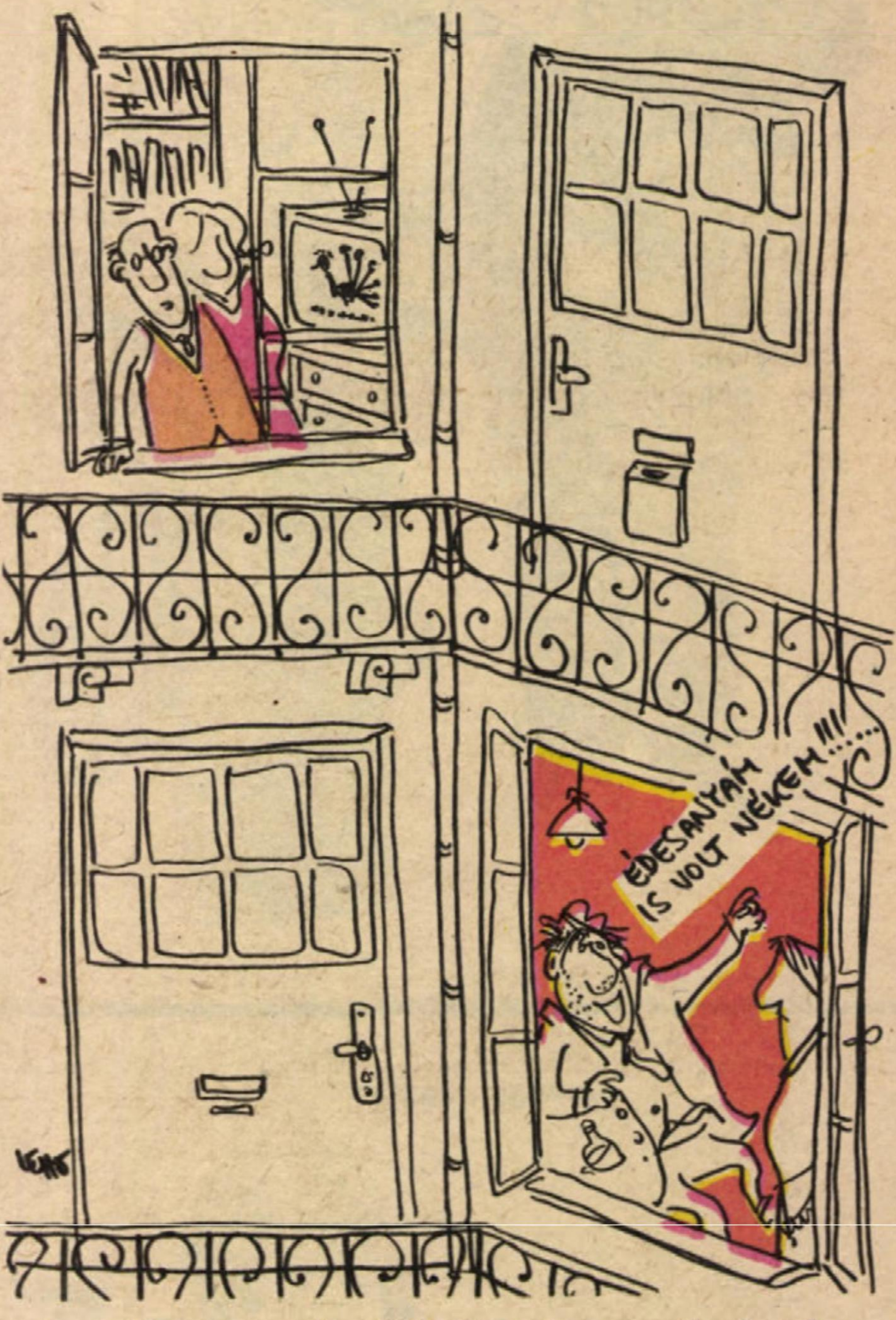
Ezért az öreg horgász hazavitte a küszt és odaadta a macskának.

— A horgász nem arra született, hogy egy angolna megegye! — mondta még a macskának, de az nem értette.

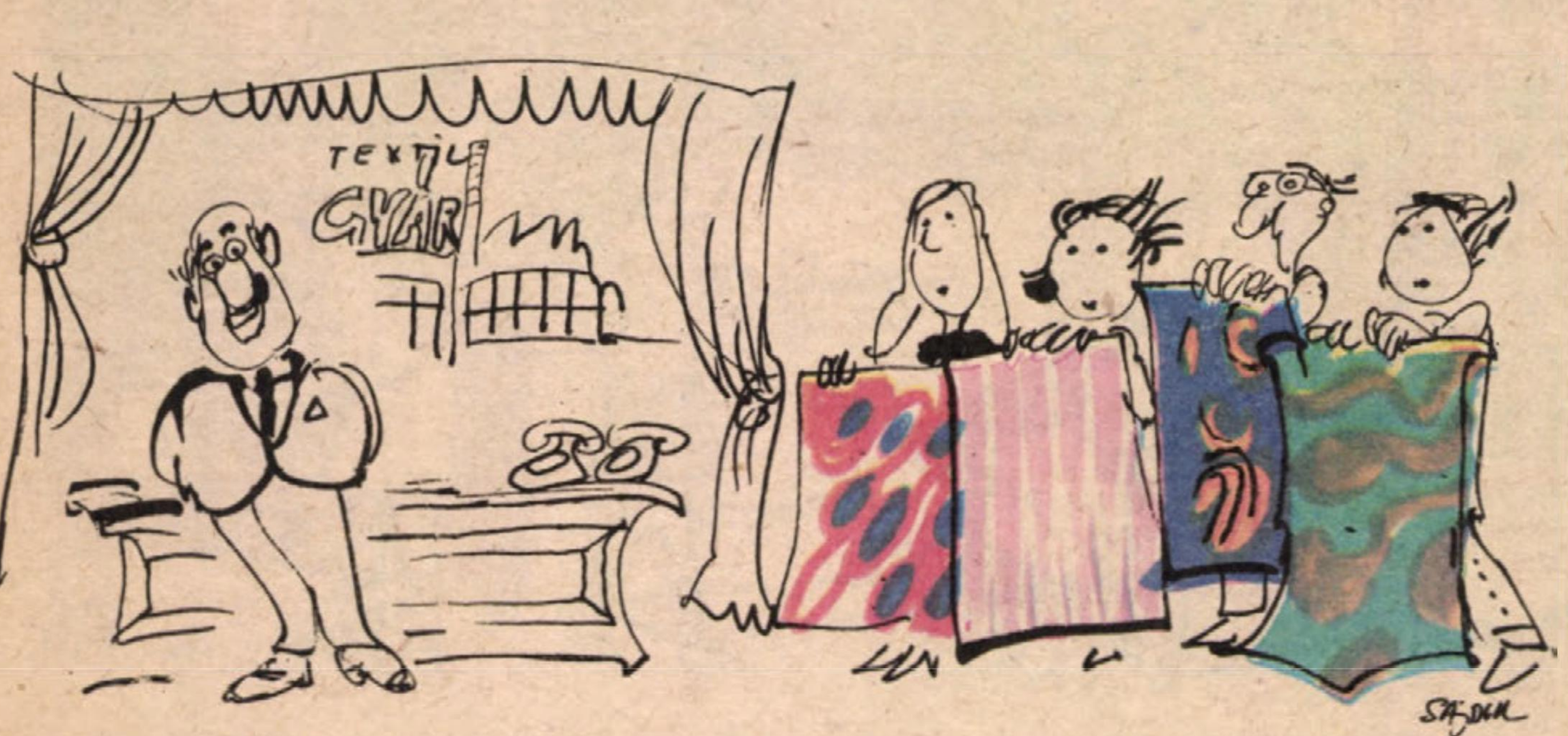
Az öreg lefeküdt aludni. Álmában nagy hivatalt látott. Az íróasztaloknál hatalmas süllők ültek.

Tormai László

RÖPÜLJ PÁVA

– Na, most már hétfőnként is van nálunk műsor.

– Szépek a tervek, de az anyám mindig pöttyösben járt, tehát pöttyöset gyártunk.

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

— Hallgasd csak, milyen gyönyörűen énekel a csalogány! — suttogja a feleség.

— Miért csodálkozol? Még nem nős, nincsenek adósságai, nem fáj a foga... Miért ne énekelne?!

SAJDIK:

– Csinálnám ezt én, milyen türelmetlenül rángatnák a pórázomat!

– Azt hiszi, hogy nekem is szükségem van az ő nagyravágyó igényeire.

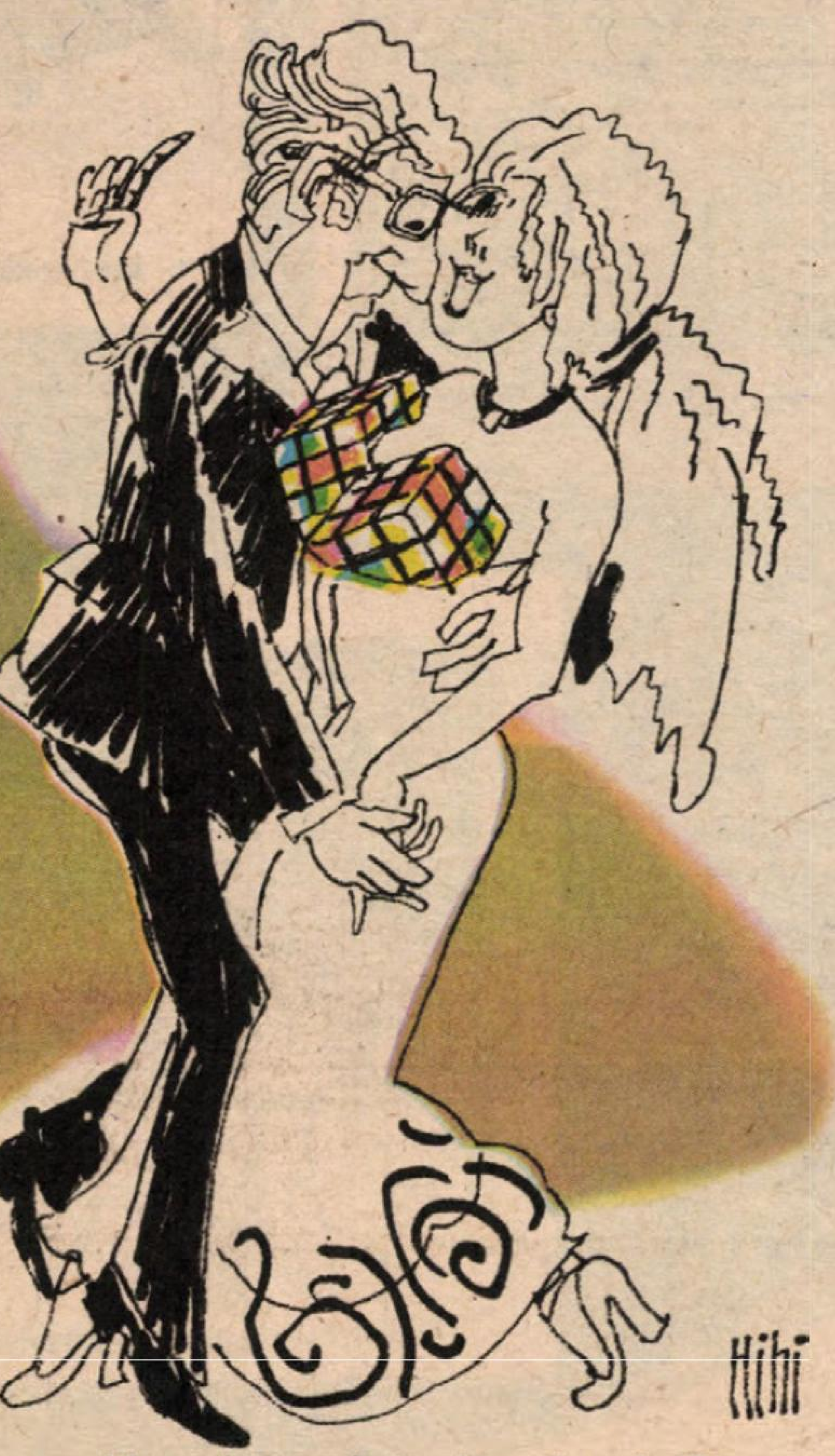

– Teljesen meg van keveredve, az anyja orosz agár, a papája pekingi pincsi.

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI...

A gyerek érdeklődik:
— Papa! Miért kukorékolnak olyan korán a kakasok?
— Hogy meg lehessen őket hallani még a tyúkok ébredése előtt.

ÚJSÁGÍRÓBÓL

– Maga írja azokat a kis színeseket?

TEÓRIA

— Mester, elhoztam a fiacskámat. Szeretném, ha megtanítaná úszni.

— Nagyon kedves. Kérdés persze, hogy tehetséges-e a kis golyhó. Mi ugyanis a tudományos kiválasztás alapján állunk és a minimális maximalizmus elveit követjük. Egyetlen tehetség sem juthat ebek harmincadjára, de egy harmincad eb se jusson annak, aki tehetségtelen.

— Ez természetes. Hát kérem, tessék csak vizsgálódni, méricskélni. Gondolom ilyenkor mindenféle miskulanciába ültetik a nebulót, paramétereket döfnek a kis húsába...

— Szó sincs róla, ennél korszerűbb módszert dolgoztam ki. Kérem, én rájöttem, hogy a sportoló neve nem csupán a számára legeredményesebb versenyszámot determinálja, hanem még a várható sikert is előre jelzi.

— A neve?!

— Mondok egy példát. Volt a harmincas években egy csodálatos vágtázó. Bizonyos Eulace Peacock. Hát kérem, első hallásra kétségtelen, hogy ilyen névvel roppant gyorsan lehet futni. Eulace Peacock... mennyi rakétás lendület, micsoda elegáns robbanékonyság...

— Bocsásson meg, de peacock magyarul azt jelenti, hogy páva. A páva pedig inkább totyog, mint sprintel.

— Csakhogy ez a Peacock nem magyarul sprintelt, hanem amerikaiul. Különben is: én vagyok itt a szakértő, vagy ön itt a szakértő? De vegyük a kerékpárosokat. Az országút szertelenül repülő lovagjait. Suhogó kerék, éles szél hárfáz a küllők húrjain. És mindez a muzsika ott zeng az olyan nevekben, mint Coppi, Bartali, Gimondi, Anquetil...

— ... Merckx ...

— Mi van?

— Mondom: Merckx. Ötször nyerte a Francia Körversenyt.

— És?

— Semmi. Csak úgy mondom.

— Megkérem, hogy sehogyanse mondja. Nézze meg az ember. Tessék, most kezdhetem újra belehergelni magamat. Vegyük a távfutókat. Az ő nevük már nem csupán a klasszisukat, hanem még a stílusukat, a versenyzési modorukat is jelzi. Zatopek — telivérek patkói csattognak, Za-to-pek, Za-to-pek. Lasse Viren — a fekete fenyvesek sápadt szelleme suhan ebben a névben. Nurmi — duplatüdejű Diesel-motor mindent lebíró ritmusa, Nur-mi, Nurmi...

— Tessék mondani: lehet valaki nagy távfutó olyan névvel, mint teszem azt Miruc Yifter?

— Miruc Yifter? Szó sincs róla. Hiszen ez nem is név, hanem orrsövényferdülés. A dadus biztosan visszanyomta az orrát a kis fejébe. Ilyen név legfeljebb a fülén tud lélegzeni. Ilyen névvel még sétálni is csak négykézláb szabad.

— Érdekes. Pedig Miruc Yifter két aranyat nyert az olimpián.

— Ha megkérhetném, most már ne szóljon közbe.

Inkább térjünk a tárgyra. Jó úszó ugyebár abból lehet, akinek már a neve erős akaratról, sistergő dinamikáról és bambuszos rugalmasságról tanuskodik. Szabad kérdeznem hogy hívják az ön fiacskáját?

— Csipcsala Adalbert.

— Micsoda? Na nem, hát ez valami vicc. Ilyen körülmények között kár minden szóért. Méghogy Csipcsala Adalbert. Mintha féléjult békák potyognának valami csúnya dágványba. Ezzel a névvel még iszapbirkózó sem lehet az ön fiacskájából. Hát kérem, nagyon sajnálom, de...

— Pedig nekem hetenként egy ezrest is megért volna, ha a fiacskám ugyebár a mesternél...

— Igeeen? Akkor javaslok egy közvetítő megoldást. Méltóztassék egy ötvenforintos okmánybélyeget vásárolni és belügyminiszteri engedéllyel megváltoztatni a kis golyhó nevét.

— A legnagyobb örömmel. És mire?

— Kérem, keressünk egy sikernevet, amely óriási tehetségre vall, megfelel a modern sport és a tudományos kiválasztási kritériumainak. Legyen a fiúcska teszem azt... Ménkű Bernát.

Peterdi Pál

HÍRT A HÍRBOLTBÓL

— Valami jó hírt kérek.

— Tessék onnan a polcról választani.

— Hm. Irán, terrorizmus, áremelés, ítéletidő… nem jók. Mondom, hogy nekem valami jobb hír kéne.

— Talán tessék ezt megnézni. Kikeltek a kakukkfiókák a Börzsöny lankáin.

— Ez sem az igazi. Tudja, betegnek lesz.

— Hát, megnézem, van-e valami egészségügyink. Talán a raktárban… tessék nézni! Kidolgozták az akupunktúrás mandulaműtétet a novoszibirszki tüdőklinikán.

— Az mi?

— Tűket szurkálnak az emberbe.

— Hogyisne. A barátomba kést szurkáltak, azért van a kórházban. Valami jobbat kérek.

— De háklis az úr.

— Na, nézze már meg mester, meghálálom.

— Hát, talán ez… óvatosan, meg ne lássák, mert csak ez az egy darab van. Exportra készült.

— Hadd lássam. Szállodasor épül a Gellérthegyen. A francia—angol—amerikai—nyugatnémet—ausztrál—osztrák—magyar kooperációban készülő… Na ne! Ezt nem vihetem a barátomnak. Valami kevésbé közületit szeretnék.

— Sajnálom, de csak abból adhatok, ami van. Talán tessék megnézni a maszeknál két sarokkal jobbra. Ő a piacon szerzi be a legfrissebb híreket minden reggel.

— Köszönöm, de már voltam ott. Betegség miatt zárva.

— Sajnos nincs más a közelben, akit ajánlhatnék.

— Akkor mégis maguknál kell, hogy találjak valamit. Ezek itt a polcon odafönt?

— Mind régi hír, leváltás, kinevezés, ilyesmi. Uraságod biztosan valami friss hírt szeretne.

— Persze, mondom, hogy betegnek lesz.

— Hát, nem is tudom. Van itt egy hír, magamnak tettem félre, de talán…

— Mondom, hogy nem vagyok szűkmarkú. Ha jó a hír…

— Jó.

— Halljuk.

— Várjon, a fülébe súgom.

— Ejha, és ez igaz?

— Nem.

— Hát akkor hogy van képük eladni?

— Leértékelve. Tudja, mikor jutna maga ennyiért egy egy ilyen hírhez, ha igaz lenne?

— Garancia van rá?

— Nincs, de van egy barátom, az olcsón vállalja a javítást, ha valami baj van a hírrel.

— Tudja mit, megveszem. Egy százas elég lesz?

— Hát, most várom a feleségem. Nem tudom, mit szól hozzá. Imádja a jó híreket.

— Kétszáz?

— Köszönöm, a csomagolóban tetszik megkapni.

*

— Szervusz, Géza. Van valami jó híred?

— Igen, drágám. Az előbb kaptam kétszáz forintot.

Tótisz András

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI…

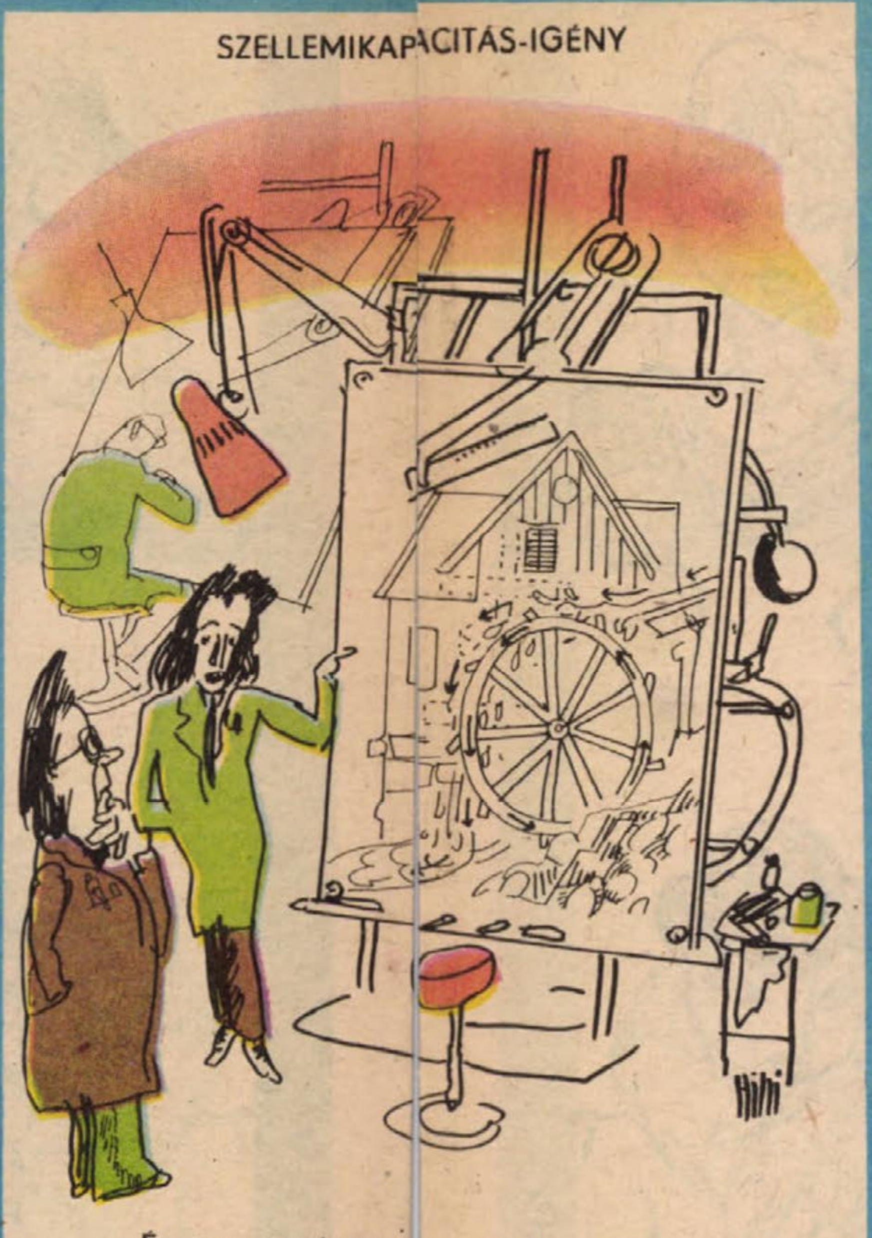
Két barátnő diskurál. Azt mondja az egyik:

— Károly megkért, legyek a felesége és tegyem őt a világ legboldogabb emberévé.

Barátnője megkérdezi:

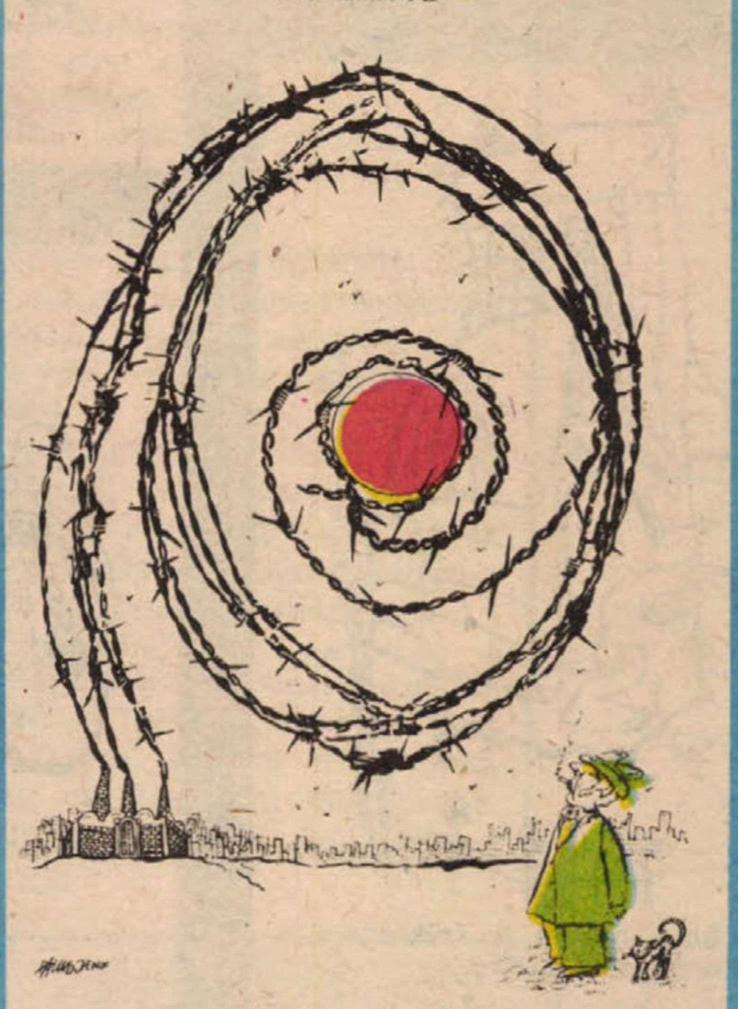
— És te melyik ajánlatot választottad?

SZELLEMIKAPACITÁS-IGÉNY

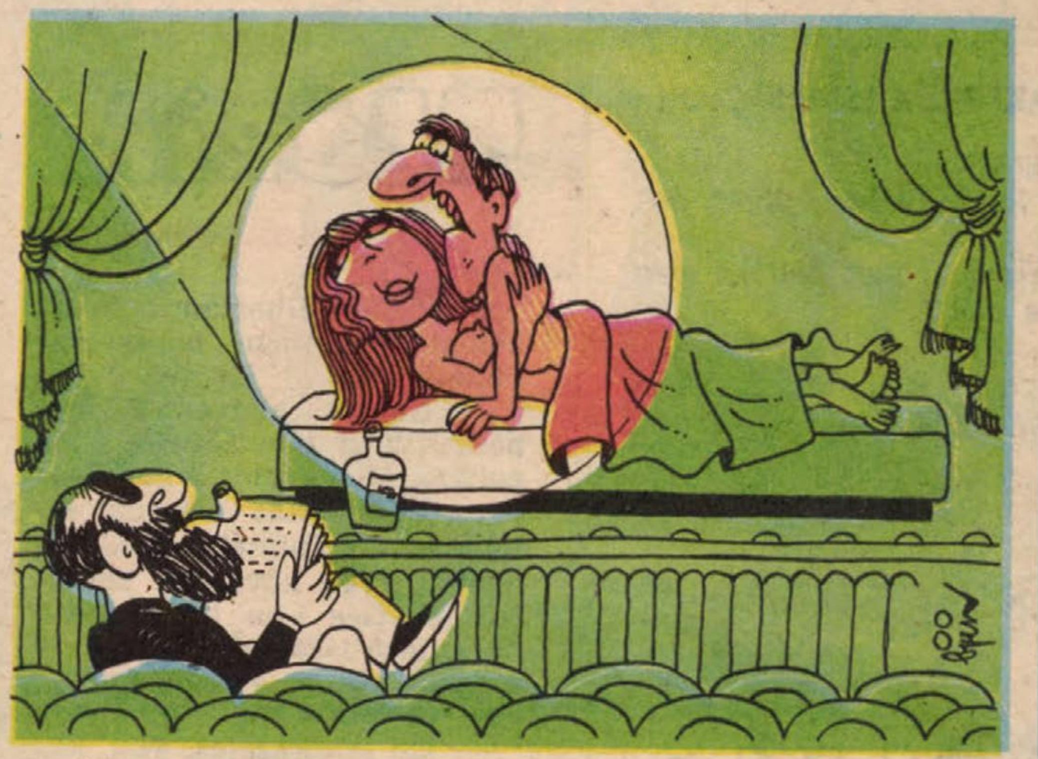
– Én az egyetemen turbinákat terveztem!

BEKERÍTVE

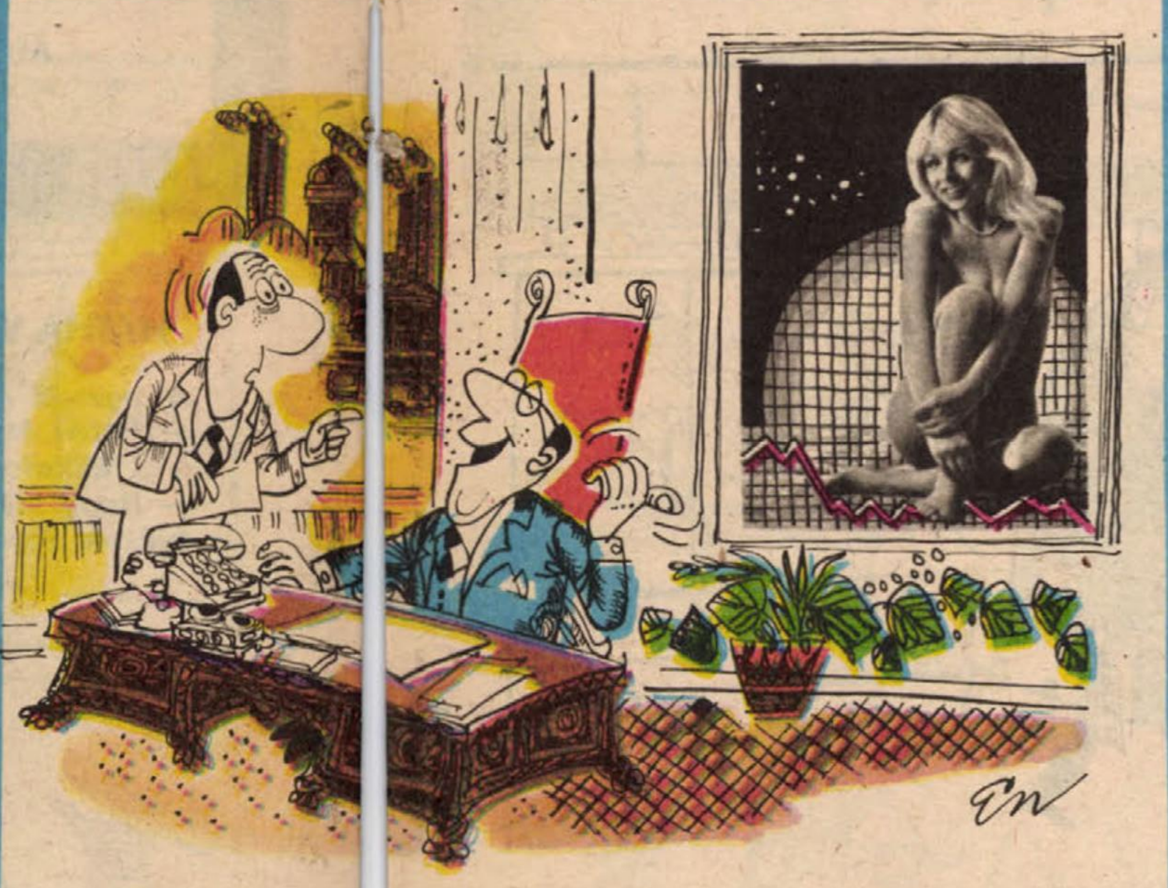

MŰEMLÉK

– Megőrült, rendezőkém? Csak nem képzeli, hogy ebből egy százas szériát lehet csinálni?!

– Így sokkal szívesebben elnézégetem a termelési grafikonunkat!

– A következő műsor várható vérnyomásértékei: 175-190-ig, vérmesebb helyeken 200 felett is.

ZÁRSZÁMADÁS

– Úgy látszik, tényleg igaz, hogy az elnök kicserélte a Volvóját!

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI…

Megszólal a telefon. A 10 éves gyerek veszi fel a kagylót:

— Kivel szeretne beszélni?

— A családfővel — hangzik a válasz.

Mire a gyerek:

— De melyikkel? A törvény szerintivel vagy az igazival?

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI…

— Ez borzasztó, egyre szórakozottabb leszek — panaszkodik Albert a legjobb barátjának. — Képzeld, tegnap a reggelinél a tojást csókoltam meg és a feleségem homlokát kezdtem ütögetni a kávéskanállal!

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI…

A lány háromhónapos ismeretség után így szól a választottjához:

— Mikor mutatsz be végre a rokonaidnak?

— Pillanatnyilag lehetetlen, drágám: a gyerekek az anyósomnál vannak, a feleségem pedig elment üdülni…

Egy tréner naplójából

1966. augusztus: Ma ajánlatot kaptam a III. osztályú Zsákharapás SC-től, hogy vegyem át a labdarúgócsapat irányítását. Bár nem lesz könnyű munkám, az ajánlatot mégis elfogadtam.

1968. szeptember: Bekerültünk az első osztályba. A szurkolók minden héten szerenádot adnak az ablakom alatt, a Trabantomról leszedték a gumikat, s a vállukon vittek a stadiontól hazáig. A klub elnöke kitüntetésre terjesztett föl, s a kisváros általános iskoláiban Rákóczi, Kossuth és Petőfi mellett én vagyok a példakép.

1972. június: Eddig háromszor nyertük meg a magyar bajnokságot, s most első ízben az Európa Kupát. A városi tanács legutóbbi ülésén elhangzott a javaslat: itt az ideje, hogy utcát nevezzenek el rólam. Két úttörőőrs fölvette a nevemet. A csapat most olyan jó, hogy tartalékjátékosainkat is ajánlatokkal ostromolta három spanyol, egy olasz és egy brazil klub.

1975. szeptember: A bajnokság kezdetekor az elnök kijelentette, hogy cél a negyedik EK-győzelem és a hetedik magyar bajnokság. A legutóbbi EK-döntőn 9—1-re vertük a Bayern Münchent, én azonban egy kicsit megmostam kapusunk fejét: bevédett egy tizenegyest. A sikerek mellett gondjaink is vannak, mert a csatársor tagjai 150—200 méterről olykor még nem találnak be a kapuba.

1977. május: Fogadtam a felvonulók köszöntését. Eddig 642 utcát neveztek el rólam az országban, nyolc író írta meg életem regényét, a filmeseket már unom. Vitray Tamás külön nekem szentelt egy sorozatot „Csak ülök és sikerálok" címmel. Tekintettel a nagy különbségre, a klub elnöksége úgy határozott, hogy a jövő évi bajnokságra a serdülő csapatot nevezi be, az Európa Kupában az ifik indulnak. A nagyoknak így marad idejük élménybeszámolókat tartani. A vatikáni zsinat határozatot hozott szentté avatásomról, s ahogy hallom, a buddhisták is meg akarnak lepni valami hasonló kedvességgel.

1979. június: A serdülők sajnos nem nyertek száz százalékos bajnokságot, de lazult a nagyok fegyelme is. A negyedévenként megtartott 12 perces levezető edzésekre nem mindegyik jön el, sőt, az egyik középpályás a múltkor lesózott nekem egy nyaklevest. A klub elnöksége ennek ellenére nem tette átadó listára a középpályást.

1979. november: A megyei lap megbírált, mert idegenben csak két góllal győztük le a világválogatottat. Két játékosom gépfegyvertüzet zúdított rám, amikor arra kértem őket, hogy csináljanak meg egy fekvőtámaszt.

1980. március: Az egyik országos lap riportere furcsállotta, hogy 1946-ban kihagytak a nürnbergi per vádlottjai közül. A klub elnöksége úgy határozott, hogy visszavonatják az utóbbi 10 évben kapott kilencvenhárom kitüntetésemet, az arany fokozatokat galvanizáltatják. Egyébként lehet, hogy kiesünk.

1980. szeptember: Tegnapelőtt levélben fordultam a klub vezetőségéhez, hogy mentsenek fel. Az első reagálásuk az volt, hogy rosszul írtam a levélre az irányítószámot. A második reagálás következtében kiújult az aranyerem.

1981. január: Hála hobbimnak, a cápavadászatnak, most már megnyugodtam. Csupán az a gondom, hogy az ország egyetlen szociális otthona sem fogad be. A naplót különben befejezem, mert ebben a hidegben kell a papír. Csákóra!

Vezda János

TABI LÁSZLÓ:

VIDÉKI KOLBÁSZ

Olykor, ha estefelé elcsendesedik a környék, és azt hallom valakitől, hogy csak a vidéki kolbász igazán jó, gúnyos kacagásom messzire elhallik.

Az a nézetem ugyanis, hogy a kolbász minemősége korántsem függ annyira a készítő lakhelyétől, mint attól, hogy mit tesz bele az illető. Városi ember vagyok, de szeretem a vidéket: ha utazom, már Kelenföldnél kinézek az ablakon, legelésző gulyát keresve. De mélységesen megvetek minden előítéletet, így azt is, amely szerint Boriska néni Lacházán sokkal jobb kolbászt tud csinálni, mint a fővárosi — immár évtizedek óta államosított — Húsipar.

Mariska néném például nemrégiben kapott három kiló vidéki kolbászt Soponyamezőről.

— Ez aztán a kolbász! — mondta a férje, Zsiga, miközben a csomagot bontogatta —, ebben aztán lesz minden, ami beleváló!

És könny szökött a szemébe, sav szökött a gyomrába. Hanem aztán, amikor napfényre került a kolbász! Vastag volt, mint a hurka, olyan apróra volt darálva a bele, mint a fűrészpor, ez még semmi. De úgy volt füstölve, hogy füstszag borította el az egész házat, s a házmester — kéménytüzet gyanítva — már a tűzoltókat akarta hívni.

Mariska néni levágott egy darabot, és megkóstolta.

— Nem soponyai kolbász ez, te Zsiga — mondta, és kiköpte a falatot. (Pedig az volt, csakhogy rossz, mint a bűn.)

A néni azonnal felhívta telefonon Mihályékat, az unokaöccsét.

— Misikém — mondta —, kaptam kolbászt Soponyáról, de nekem sok. Ha akarod, egy részét átadnám neked.

Misi szeme felragyogott. Vidéki kolbász! Tűzről pattant, tősgyökeres, kisüstön főtt, soponyai „gyesznókolbász"! Hálálkodott is.

— Mennyit kaphatok belőle? — kérdezte reszkető hangon, mert az emésztőnedvei máris dörömböltek a gyomorfalán.

— Két kiló kilencven deka az egyik része, azt neked adom, negyven forint kilója.

Este már Mihálynál bűzlött a kolbász, Jutka, a felesége megkóstolta, aztán telefonált Tercsinek, az unokahúgának.

— Tercsikém, kolbászt kaptam Soponyáról.

Sikítás. Mennyit kaphatok? Két kiló nyolcvanat. Azonnal futárt küldök érte, száztizenkét forinttal.

Negyednapra, amikor a kolbász Károly bácsiékhoz került, már csak nyolcvan deka volt. A többit apránként lekóstolták róla az átutazó állomásokon. Károly bácsinak már csak harminckét forintja úszott benne, egye fene, mondta, amikor megkóstolta és kiköpte, nem érdemes tovább üzérkedni vele.

Befejezhetném a történetet úgy, hogy Károly bácsi odaajándékozta a kolbászt Mariska néninek. Igazságos volna a dolog, de nem volna igaz.

A hetven deka soponyai ugyanis ott száradt el a Károlyék kamrájában, a rúdon, két szál remek közértkolbász vigasztalta jobbról-balról, szomorú hervadásában.

Mindebből pedig nem az a tanulság, hogy a vidéki kolbász nem jó. A tanulság az, hogy nem az a fontos, honnan jön valaki, hanem az, hogy mi van benne.

Még akkor is, ha csak kolbász az illető.

Az írónak most megjelent „Mondom a magamét" című kötetéből. (Szépirodalmi Könyvkiadó)

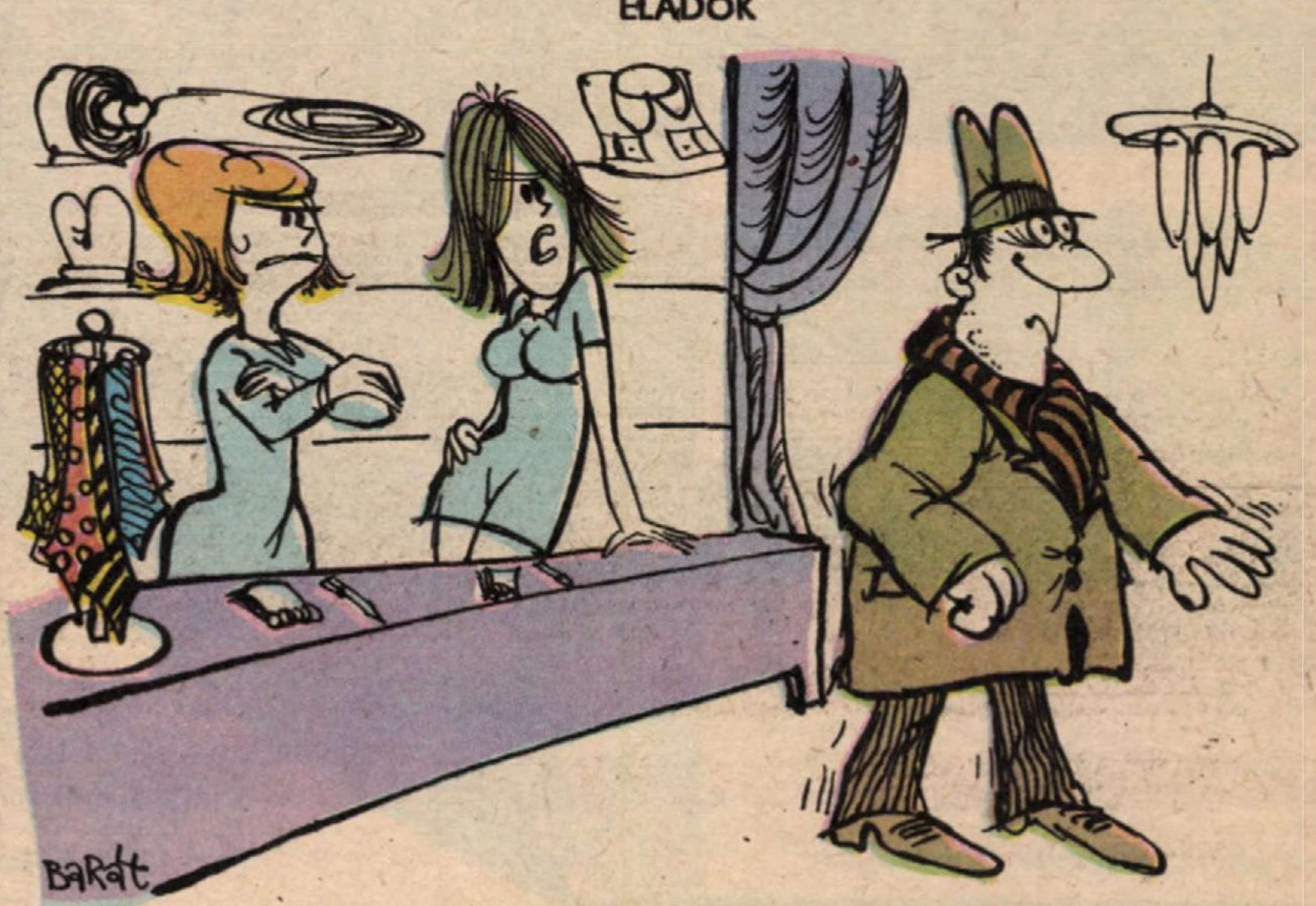
MIRE JÓ EGY KÖTÖTT HARISNYA

— Maga talán sikkasztott, hogy kirúgták?
— Nem, én lepleztem le.

ELADÓK

— Ez felháborító! Kereskedőnek néz minket...

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

A vevő reklamál:

— Egy hónapja vettem ezt a porszívót. Akkor azt mondta nekem, hogy ez a masina életem végéig kitart, de már most elromlott... mivel magyarázza ezt?

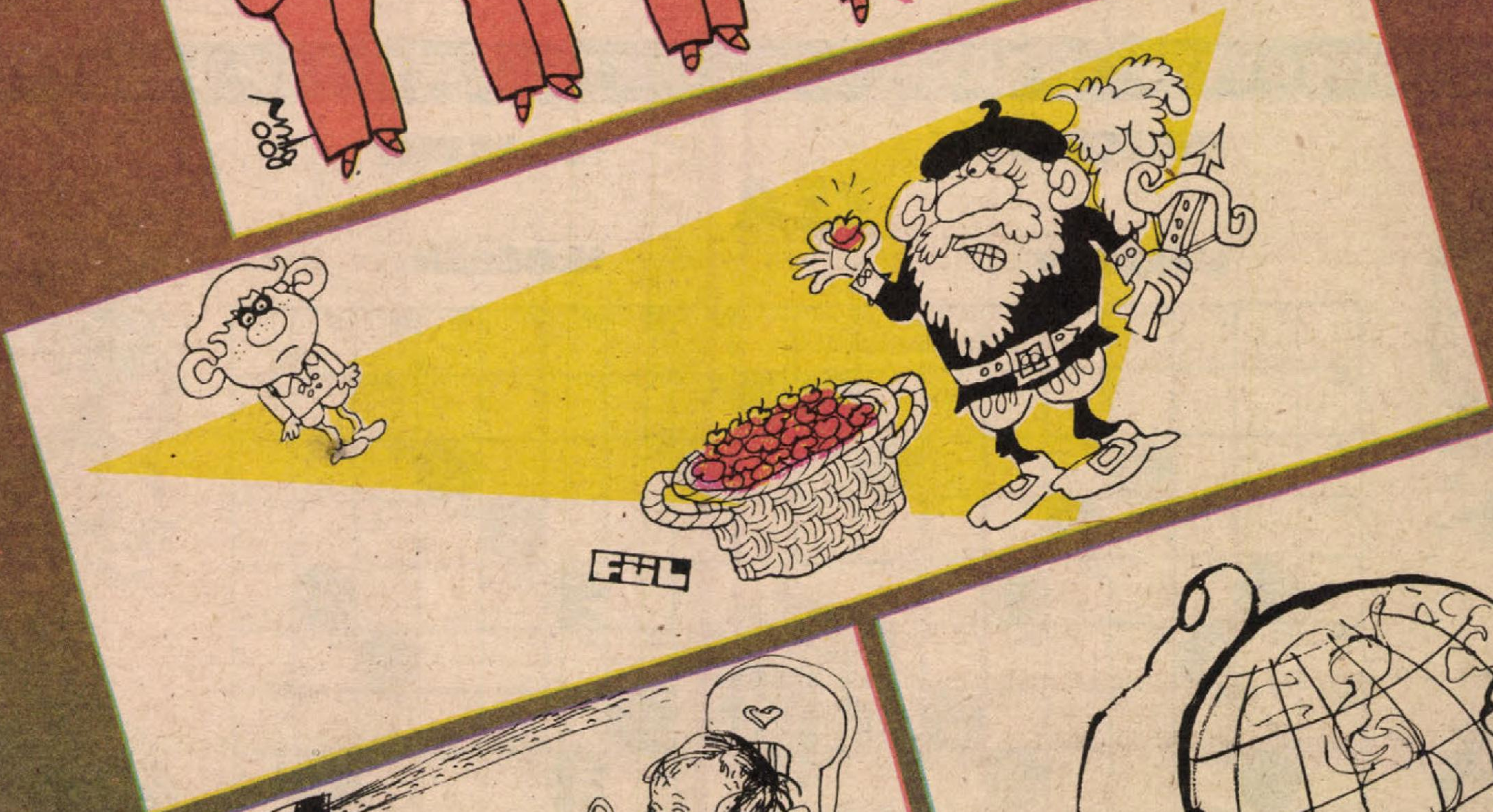
— Azzal, hogy amikor ezt a porszívót vásárolta, ön ijesztően rosszul nézett ki...

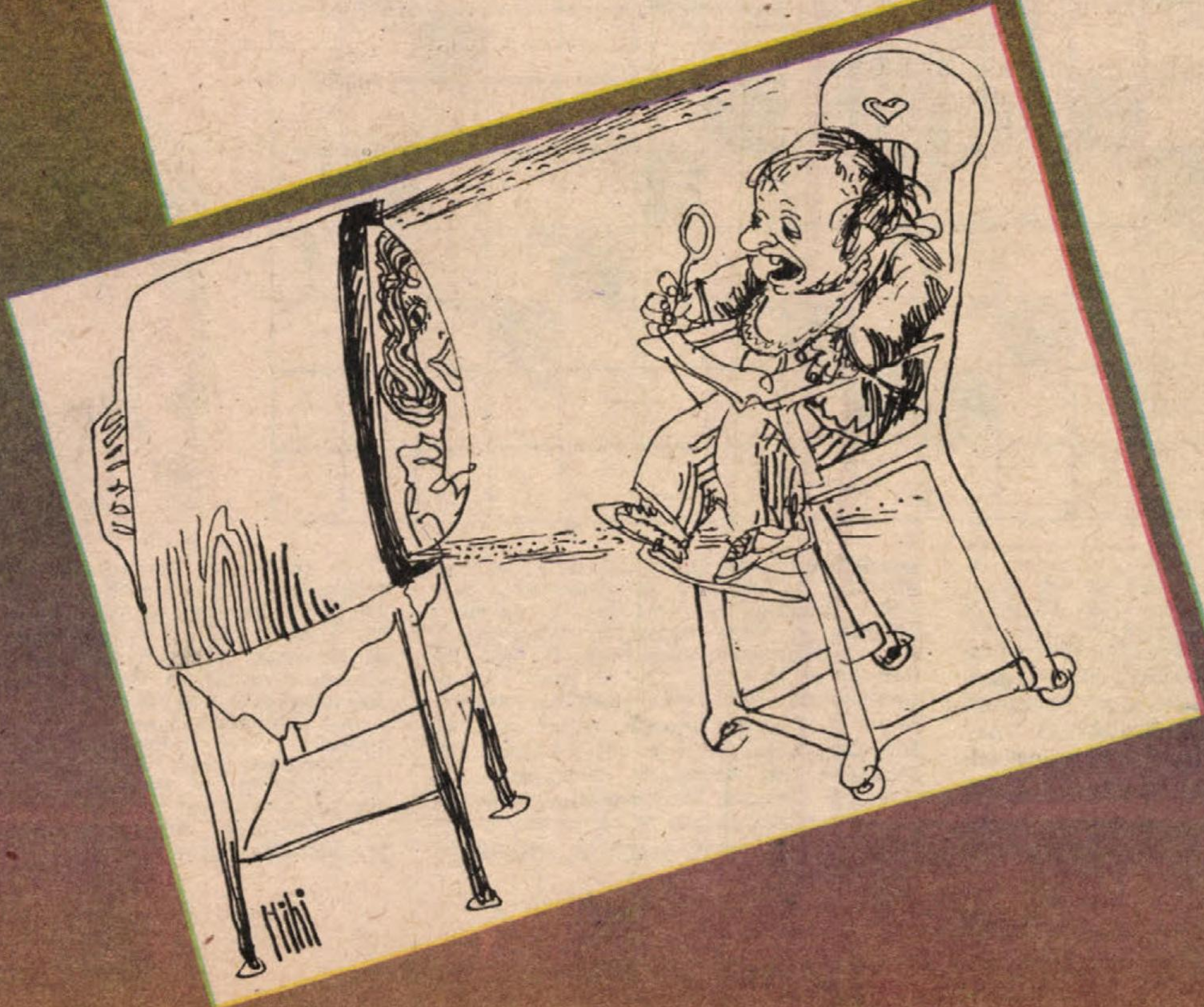
ÉSZI NEM ÉSZI

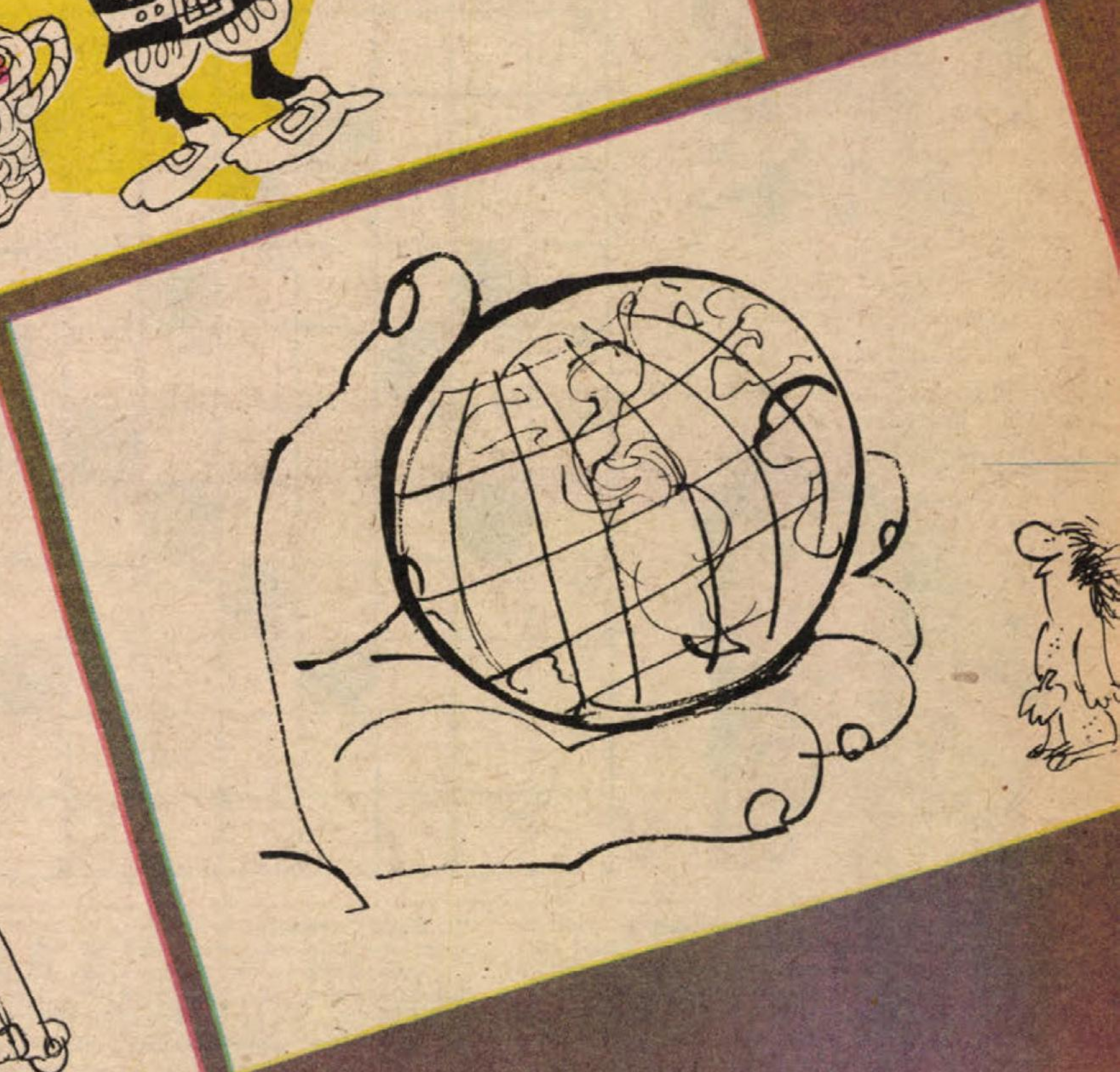

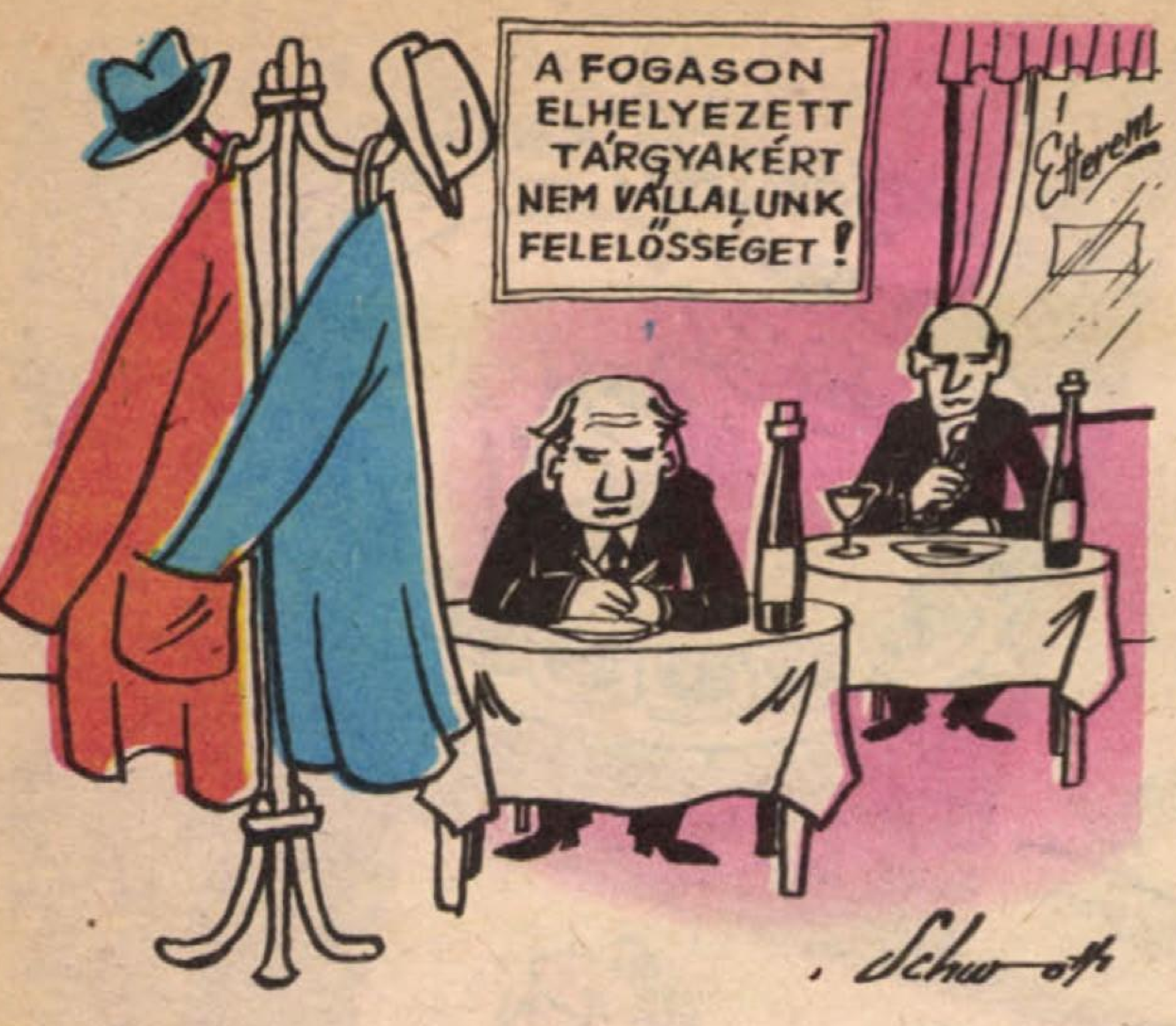

DALLOS, VÁRNAI, BALÁZS-PIRI, FÜLÖP, HEGEDŰS, SAJDIK

HIVATALI FEJTÖRŐ

TRIBÜN

Malcolm Macdonald, a Fulham új menedzsere gazdag tapasztalatokkal kezdheti pályafutását.

— Számos klubban, rengeteg menedzser keze alatt futballoztam — mondja. — Mindegyiktől tanultam valamit. Így aztán most már cirka mindent tudok, amit ebben a szakmában nem szabad csinálni.

A Brighton labdarúgói rajonganak a tévé „Két kőkorszaki szaki" sorozatáért. Annyira, hogy Mick Robinsont, a beállósukat már régóta csak úgy becézik: Dino.

Hogy miért?

— Világos — magyarázta Andy Ritchie, Robinson legjobb barátja. — Mert úgy futballozik, mint egy dinoszaurusz.

Ramon Chaquito, a kitűnő argentin labdarúgó nem jelent meg az egyik fontos bajnoki mérkőzésen. Összeült a fegyelmi, szigorú büntetésre lehetett számítani.

— Kérem — mondta a vétkes —, a menyasszonyom temperamentumos hölgy és roppant féltékeny a futballra. Így az adott időben egyszerűen bezárt a lakásba. Gondoltam, hogy kiugrom az ablakon, de hát... az ötödik emeleten lakom.

Kapott egy földszinti albérletet, aztán felmentették.

Részlet az FC Birmingham egyik edzői jelentéséből:

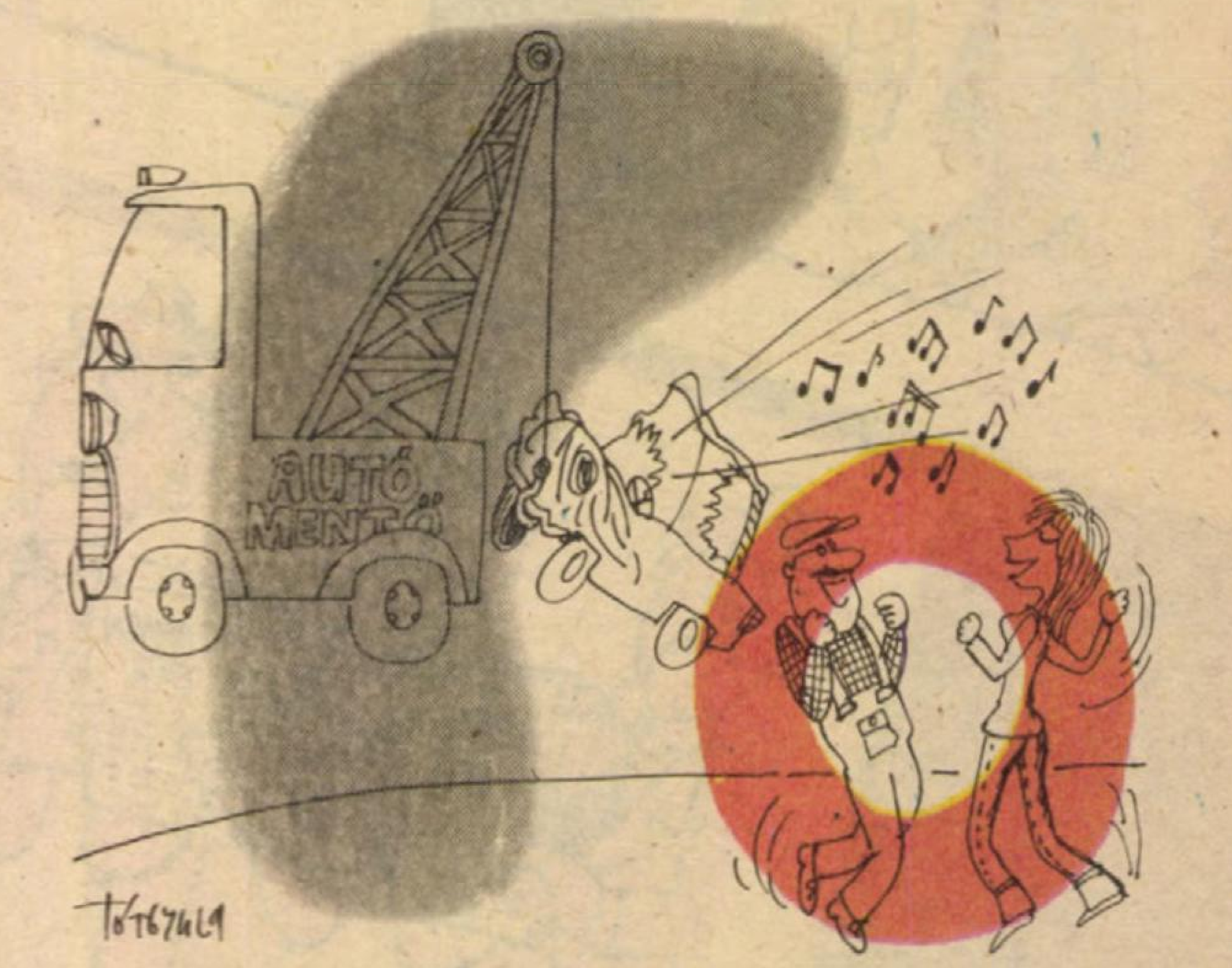
— A csapat egy helyben toporgása november folyamán még kifejezettebbé vált.

A sportegyesületek világszerte most tartják évzáró közgyűléseiket. Nos, hallgatják a játékosok az elnöki beszámolót, aztán azt mondja az egyik a másiknak:

— Azt hiszem, mehetünk. Évek óta figyelem: ha az elnök vidám kis történeteket kezd a beszámolójába szőni — akkor már prémiumot nem fizetnek.

(p. p.)

TÁNCZENEI KOKTÉL

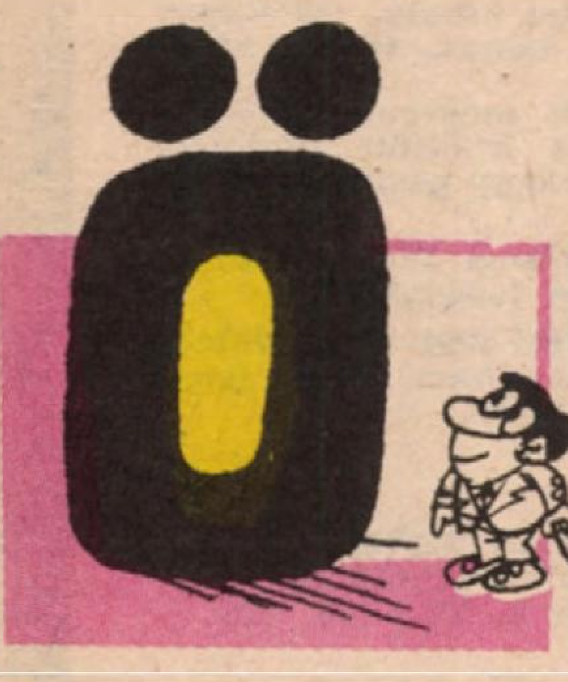

AZ OLVASÓ OLDALA

KÉT PICI PONT AZ O BETŰN

Elég sokan írták meg nézetüket az *Ö-terror* című glosszámról, nyilvánosságot kérve a maguk véleménye (vagy ellenvéleménye) számára. Ki mérgesen, ki mérsékelten, de mindenki áthatva közös kincsünk, anyanyelvünk szeretetétől.

Gyurgyik Gyula (Pomáz, Szőlőtelep u. 6/a. 2313) kételkedik józanságomban,

szerény tréfámat Fölliniről olcsó és üres demagógiának nevezi és kérdi: „...az E-hang tényleges terrorja helyes és bővítendő-e? Nem bántja-e fülüket, szemüket, amikor E hanggal zsúfolt szövegkörnyezetben a »fellebbez, felesleges, ser, tejfel, cseng, seper« stb. szavak szinte torlódnak? Amikor az építészeti szaklap szegbelövő-t reklámoz?"

Bereczki Pál (Simontornya, Kórház u. 7. 7081) szerint fel igekötő nincs is. „Ön bizonyára tejfelt iszik, én tejfölt. A tejnek van ugyan fele, ha elfelezik, de föle van, ha föladja a színét és lefölözik. Önnek talán mindegy: felé vagy fölé megy valami. Ami több az elégnél, az fölösleges. Hallotta valaha azt az indulót, ami úgy kezdődik: Föl, föl vitézek, a csatára... lehet ezt is e-vel írni, de nem illik" — közli.

Szentpál István (Szeged, Közép u. 19. 6725) 12 pontban foglalja össze megjegyzéseit. A többi között leszögezi, hogy (szegedi) tája nyelvjárása számára „színösebb, ízösebb jelentősebb, kifejezőbb, mint a pesti." És: „a magyar nyelv el e-szikesedne, ha az egyszörű, de célszörű szögény szögedi embör kiveszne".

Beke Kata, kollégánk (Bp. Királyhágó u. 133/a. 1204) pedig így ír: „Arról van szó, hogy szép anyanyelvünkben, a nyílt és zárt „e" kipusztultával *föl*löttébb sok az „e", s lassan-lassan mekegni kezdünk — amint ez Kolozsvári Grandpierre Emil nyelvi tárgyú írásaiban is olvasható. Az „ö" pedig kipusztulóban van, már csak azért is, mert az „e" használata előkelőbbnek tűnik, csak tudnám, miért. Magam igencsak örülnék, ha mégsem pusztulna ki — és el — az a magánhangzó, amely nyelvünket dallamosabbá teszi."

Két pici pont az o betűn, lám, mennyi érzelmet kavar, indulatot fakaszt, gondolatot ébreszt, vitát ösztönöz. A magunk részéről ezzel lezárjuk a témát és köszönjük olvasóink hozzászólásait.

(bt)

VÁLASZOLNAK — VÁLASZOLUNK

Kis György Mihály glosszáját Mennyibe kerülnek a fantomok? címmel tavalyi 44. számunkban közöltük. A metró bliccelőiről szólt a szerző, s korábban közöltük néhány olvasónk hozzászólását e cikkhez. Válaszolt a glosszára a BKV is: Sáfrán Andrásné, a Panasziroda vezetője írta alá. Azt írja: tavaly auugsztus 1. óta új bérletellenőrzési formát vezettek be a metrón, úgynevezett intenzív bérletellenőrző brigádok végzik ezt a munkát és — úgymond — nagy hatékonysággal dolgoznak, meghatározott terv szerint. A folyamatosan növekvő bérletvásárlások révén a metró összbevétele egyébként is állandóan növekszik, nyugtatja meg a BKV mindazokat, akik aggódtak, hogy bliccelések révén milliós a ráfizetés. S végül számítanak az utazóközönség öntudatára is.

Nem akarunk bakafántoskodni, de — válaszolva a válaszra — mégis úgy érezzük, naponta közlekedvén a metrón, hogy akárhogyan öntudatosodik is az utazóközönség, azért ha a metró-alkalmazottak üvegablakaik mögött kevesebbet fecsegnének egymással (mi, utasok, ezt látjuk) s kevesebbet hajolnának íróasztaluk fölé, de többet állnának a pénzautomaták mellett, akkor lényegesen több viteldíj folyna be a BKV pénztárába.

Járóbot című, a Ludas tavalyi 46. számában megjelent olvasói levélre a SZOT Társadalombiztosítási Főigazgatósága — a saját gondjainak elsorolásával válaszolt. S kényelmetlennek ítélte a levél írója (Dr. Del Medico Imre) által említett kampósbotot, holott Del Medico alighanem valamivel jobban tudja, mert évtizedek óta bottal kénytelen járni. Sajnálatos, hogy a hivatal a levél egyik lényeges pontjára nem válaszolt: Csehszlovákiában miért kapható 22 koronáért bambuszbot, s nálunk miért nincs?

KÍSÉRŐMŰSOR NÉLKÜL

A Boldog születésnapot, Marilyn! című filmet láttam az Új Tükör klubmoziban. 1/2 4-kor kezdődött az előadás és két perccel öt után már az utcán tűnődhettem a látottakon. Leginkább azon, hogy egy kétórás előadás (moziban mindig ennyi volt a minimum) miért tart csupán másfél óráig. Azelőtt, ha rövid volt a nagyfilm, néhány kisfilmet vetítettek előtte. Úgynevezett kísérőműsort. Hová tűntek a kisfilmek? Csak a tévében láthatók?

Meddig lehet még rövidíteni a mozielőadás idejét és megrövidíteni a mozinézőt?

(f. i.)

TÜCSÖK és BOGÁR

Kezek nyomán kibomlik a hús vörös ígérete...

...és a darálóban emberszabásúvá szelídül

S aztán a fasírtba pofozzák a költészet túlérző fájvirágait!

(A Hajdú-bihari Naplóban vette észre Varga Péter, békéscsabai olvasónk)

Otéves kislányom mellé 50—60 évig gondozót keresek. „Családtagként" jeligére választ a Lapkiadóba. (942)

Aztán a kislánnyal együtt mehet nyugdíjba.

(A Vas Népe című lap apróhirdetései között bukkant rá Budai Ferencné, celldömölki olvasónk)

IK 1200-as Zsiguli eladó, birkára, vagy lóra elcserélném.

Igaz, azért egy birka csak kevesebb szupert fogyaszt!

(A Népújság apróhirdetései között fedezte fel Bajzáth Albert, felsőtárkányi olvasónk)

vács nagyapa és apuka derűs szelleme.

„De hát én is az voltam" — szól bele a családi vitába Kőszegi Sándor, a fiatalasszony elhunyt édesapja.

„Akkor mi az én szerepem"

Spiritizmus? Spiritizmus?

(A Szabad Földből ollózta Mautner Ödön, szalkszentmártoni olvasónk)

36 éves, mérnök keres 30—33 éves, úszni tudó, jógázó vagy diplomás feleséget „Hivatás 18273" jeligére a dunaújvárosi hirdetőbe.

Igaz is. Ha már jógázni nem tud az az istenátka, legalább egy pár vacak diplomája legyen!

(A Nők Lapja hirdetései között találta Bakó Lászlóné, nagykanizsai olvasónk)

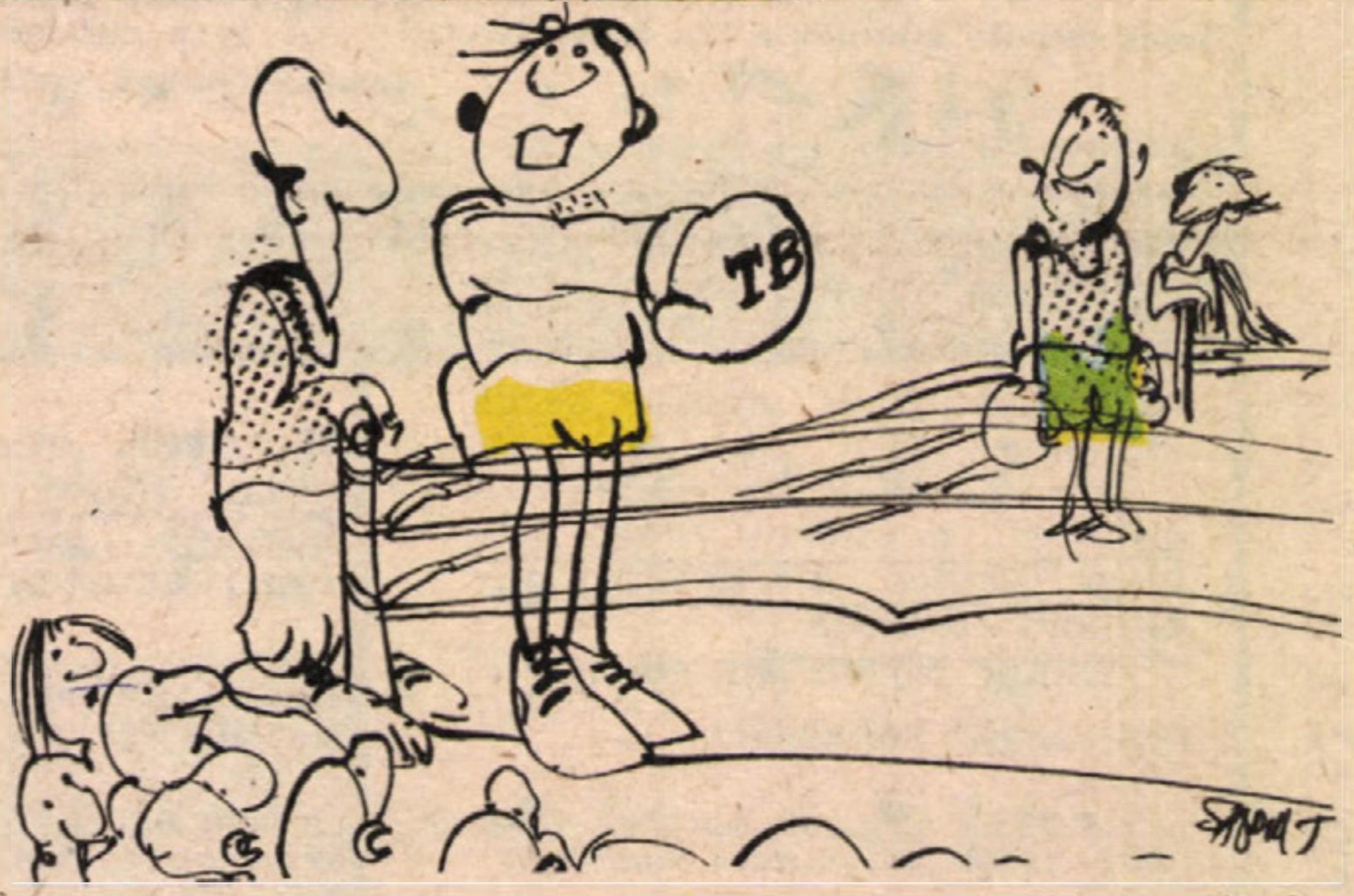

SZÁMOLJUNK CSAK, LIBUSKÁM!

— A Ludas egy évre 156 forint. Egy-egy számban megjelenik átlag ötven karikatúra, vagyis évente 2600. Egy rajz tehát kereken 6 fillérjébe kerül az előfizetőnek és akkor a szöveg még ingyen van...

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

A titkárnő megkérdezi:
— Miért mindig csak a házas embereket kéri meg, hogy maradjanak itt munka után, igazgató úr?
— Ők sohasem sietnek haza.

– Rajta lesz a szemén a monogramom, hadd lássák, ki ütötte ki...

KÖNYVEK-KÖNNYEK

Özönlenek a Rejtő-könyvek,
nagy példányszámban egyre jönnek.
Elsodor ez a tömkeleg:
Rejtőn megállni nem lehet.

•

Egy krimit vettem drága áron:
Doktor Mortimer tizenhárom
áldozata... Most nyögök félholtan:
A tizennegyedik én voltam.

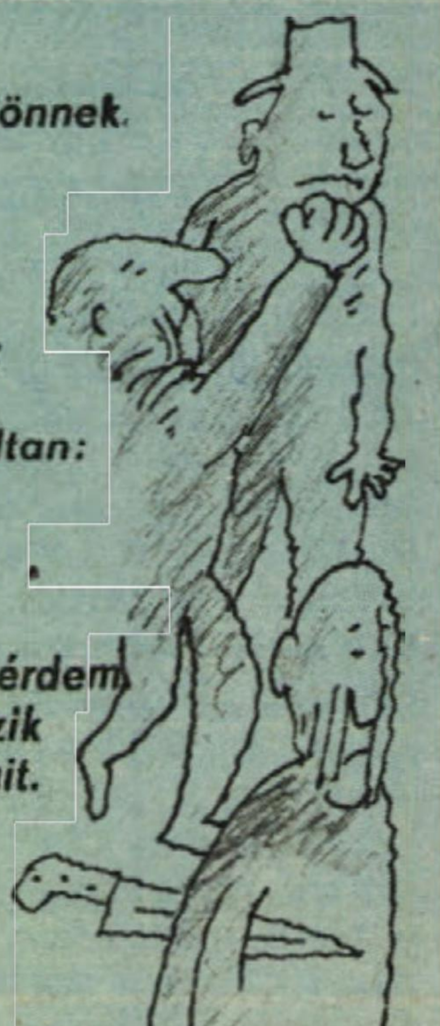
•

Egy fontos művet hiába kértem
– Panaszkönyv vajon van-e? – kérdem
– Van, hogyne! – és elém teszik
A szegény kisgyermek panaszait.

•

Igazolni kívánja múltját
némely jeles hazánkfia.
Új műfajként ezért virul hát
az alibiográfia.

Pákozdy Ferenc

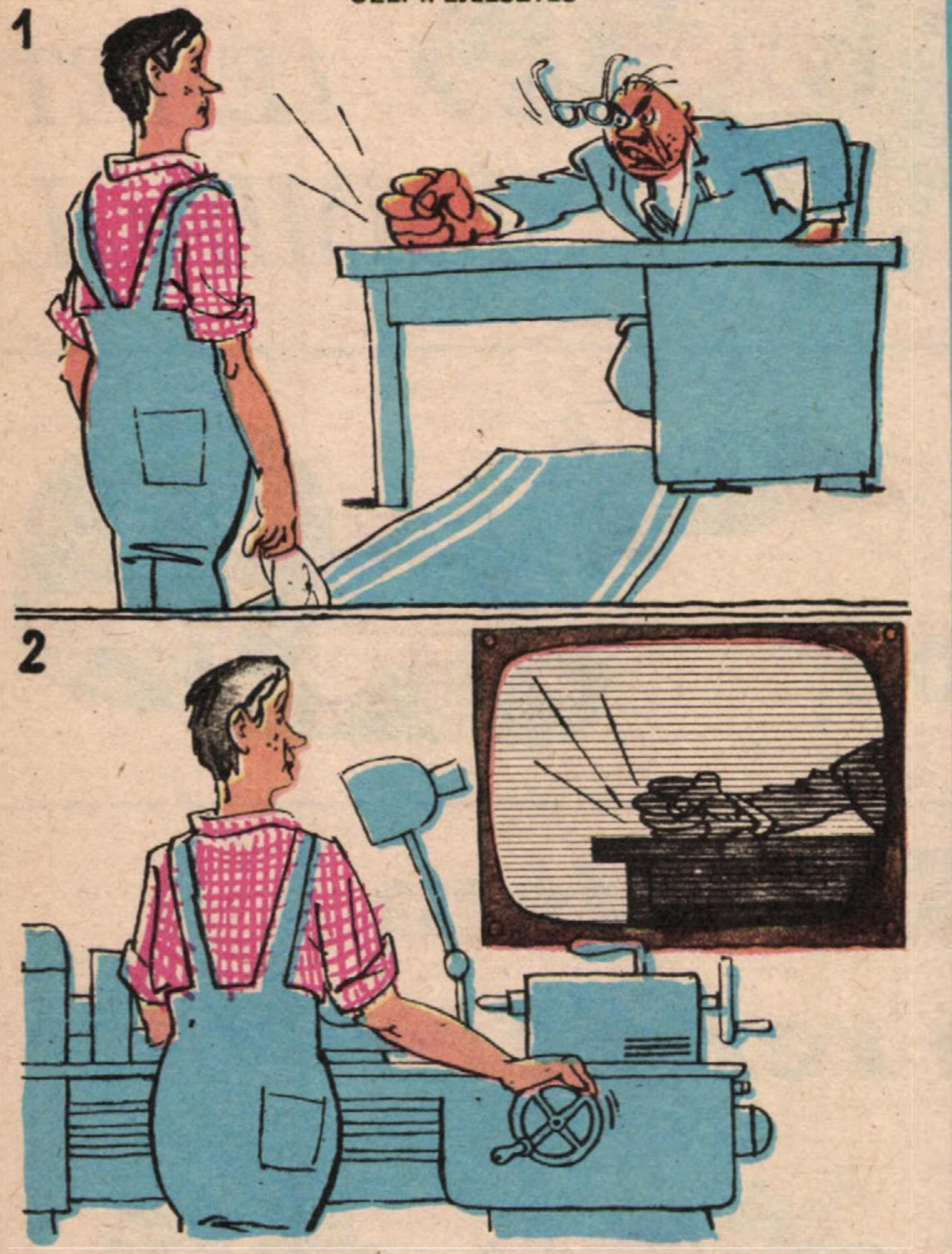

LUDAS LÁDA A SKÁLA EXPÓBAN

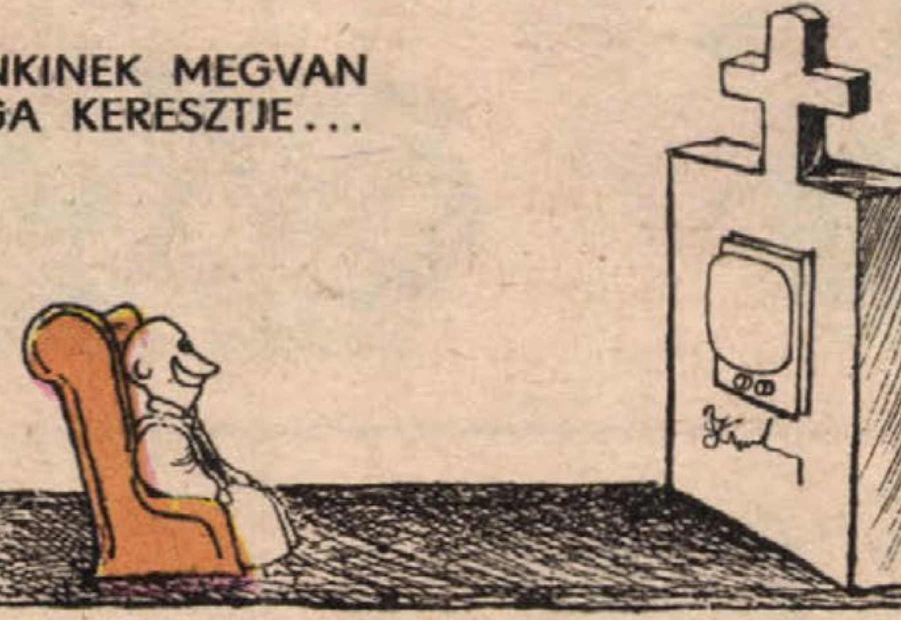
A kőbányai vásárvárosban, a Skála Expo területén levelesládát helyeztünk el. Várjuk olvasóink ötleteit, javaslatait, kérdéseit, és ígérjük, hogy a ládába bedobott panaszoknak is utánanézünk!

IMPORT HUMOR

ÜZEMFEJLESZTÉS

MINDENKINEK MEGVAN A MAGA KERESZTJE...

IRODALMI FODRÁSZSZALON

FONDORLATOS ATYA

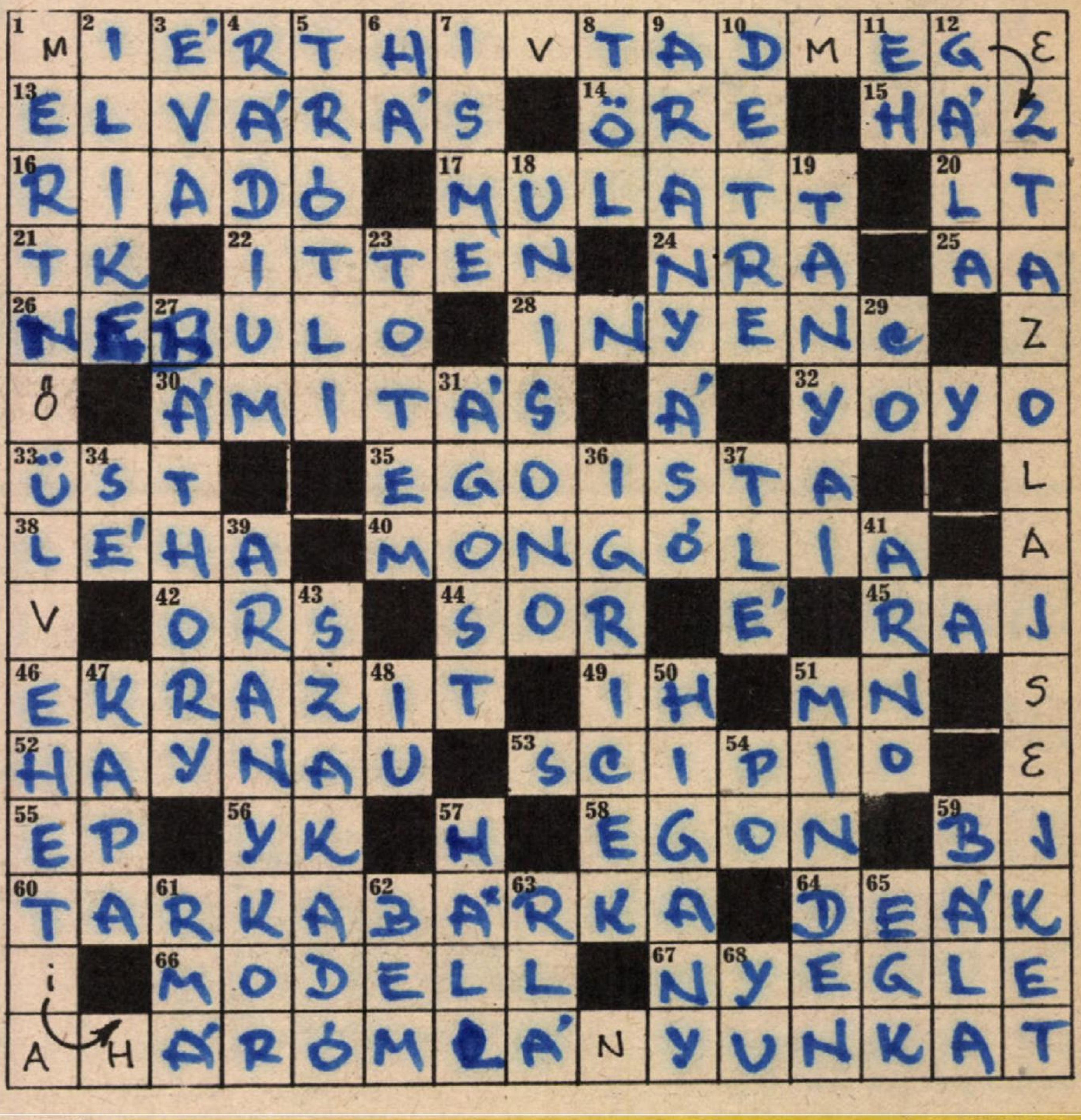
A külkereskedelmi üzletkötő felesége gazdag vacsorát készít s közben megkérdezi a férjét: — Vízszintes 1? — Függőleges 1 — feleli a férje. Megfejtésül ezt a két sort kell beküldeni kizárólag levelezőlapon legkésőbb február 16-ig erre a címre: Ludas Matyi, Budapest 1977. A megfejtők között háromszor 200 forintot sorsolunk ki.

VÍZSZINTES

13. Az utóbbi években ez a szó lépett az „igény" helyébe
14. Svéd váltópénz
15. Ingatlan
16. Készültségre szólító trombitajel
17. Fehér és néger szülők gyermeke
20. A-val: női hang
21. T. K.
22. Ezen a helyen
24. N. R. A.
25. Azonos betűk
26. Kisdiák
28. Nem mindegy neki, hogy mit eszik
30. Csalás, félrevezetés
32. Egykor régen népszerű játék (fonálon lógó korong)
33. Hatalmas fémedény
35. Akit elsősorban önmaga érdekel
38. Könnyelmű életfelfogású
40. Ázsiai népköztársaság
42. O. R. S.
44. Ott áll, ahol jó kenyeret lehet kapni
45. Katonai egység
46. Nagyerejű robbanóanyag
49. Vissza: szólít
51. M. N.
52. A „bresciai hóhér" (gyűlölt név a magyar történelemből)
53. Az ókori Róma politikai életében jelentős szerepet játszó család
55. E-vel: belső szerv
56. Y. K.
58. Meglehetősen ritka férfinév
59. Bajza monogramja
60. Változatosan sokszínű
64. A haza bölcsének nevezték
66. Különleges, egyedi női ruhadarab
67. Kihívóan hányaveti, hetyke

FÜGGŐLEGES

2. Ilona — agyonbecézve
3. Állítólagos ősanyánk
4. 1898-ban fedezte fel a Curie házaspár
5. Bárgyú, ügyefogyott, tehetetlen alak
6. A 15 vízsz. első két betűje
7. Ismeret — elavult szóval
8. Rag
9. Szerencsevadász, lapáttal a vállán
10. A magyar hősmonda szerint Attila udvarában élt
11. Indulatos indulatszó
12. Ünnepi előadás
18. Zenei műszó („egybehangzóan")
19. Magános településen lakó ember az ilyen
23. Természeti népek tiszteletének tárgya
27. Erdélyi fejedelem, lengyel király volt
29. A kobalt vegyjele
31. Ritka férfinév, (egy nevezetes szász választófejedelem neve volt)
34. S. É.
36. Középkori énekmondók voltak
37. Vissza: sírköveken olvasható szó
39. Virágzó, fényes, boldog korszak
41. Folyó Olaszországban
43. Nagy eső jelzője
47. Gazdasági kézi eszköz
48. Időszámításunk után — rövidítése
50. Ezüstszínű, folyékony fém
51. Valamennyi
54. Olasz folyó
57. Lakás egyik helyisége
59. Papirosba göngyölt nagy csomag
61. R. M. Á.
62. A szabadságharc híres tábornoka
63. R. L. Á.
65. Európai Gazdasági Közösség
68. Jugoszlávia betűjele az autókon

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: ÁRKUS JÓZSEF
Főszerkesztő-helyettes: MIKES GYÖRGY
Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. 1977
Telefon: 335-718
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat, Budapest VIII., Blaha Lujza tér 3. 1959. Telefon: 343-100, 142-220
Felelős kiadó: TILL IMRE

Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető bármely postahivatalnál, a kézbesítőknél és a Posta Központi Hírlap Irodánál (postacím: Budapest V., József nádor tér 1. 1900.) személyesen, vagy postautalványon, valamint átutalással a KHI 215—96162 pénzforgalmi jelzőszámra. Előfizetési díj egy hónapra 13,— Ft, negyedévre 39,— Ft, fél évre 78,— Ft, egy évre 156,— Ft.

Készült a Zrínyi Nyomdában rotációs ofszetnyomással
81.2308/2-07 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. 1055
Felelős vezető: VÁGÓ SÁNDORNÉ vezérigazgató
ISSN 0134—0611
Index: 25 504

PESSZIMISTA ÍRÓ

című rejtvényünk megfejtése:

Sok ember csak azért olvas, mert a születésnapjára olvasólámpát kapott.

200—200 forintot nyert:

Bődy Magda, Bp., Magdolna u. 8. 1221

Mosonyi Antal, Körmend, Rákóczi u. 62. 9900

Szabó Veronika, Mindszent, Zalka Máté u. 54. 6630

A nyereményeket postán küldjük el.

A januári (1. szám) **LUDAS MAGAZIN** keresztrejtvény megfejtése:

„Azt kérdi, akaszthat-e ő is egy képet a szeg túlsó végére?

A kétszáz forintos jutalmakat nyerték:

Gergács Amália, Pécs, Citrom u. 14. 7621

Dr. Kiss Árpádné, Budapest, József krt. 37/39. 1085

Papp Bertalan, Kaba, Petőfi u. 29. 4183

A nyereményeket postán küldjük el.

AUTÓSMATRICÁK

Szíves ajándékot nyújtunk át a kedves olvasónak: kivágható és hasznosan felhasználható felhívásokat a gépkocsiforgalomban részt vevők számára. A mellékelt matricákat — tetszés szerint — helyezzük el a magunk vagy szomszédunk gépkocsiján, akinek még nincsen autója, az a kabátja hátára tűzve is viselheti.

Az autósmatricák felhasználásából adódó eseményekért és más pofonokért felelősséget nem vállalunk.

A NÉNIKÉM NEM TEHET SEMMIRŐL

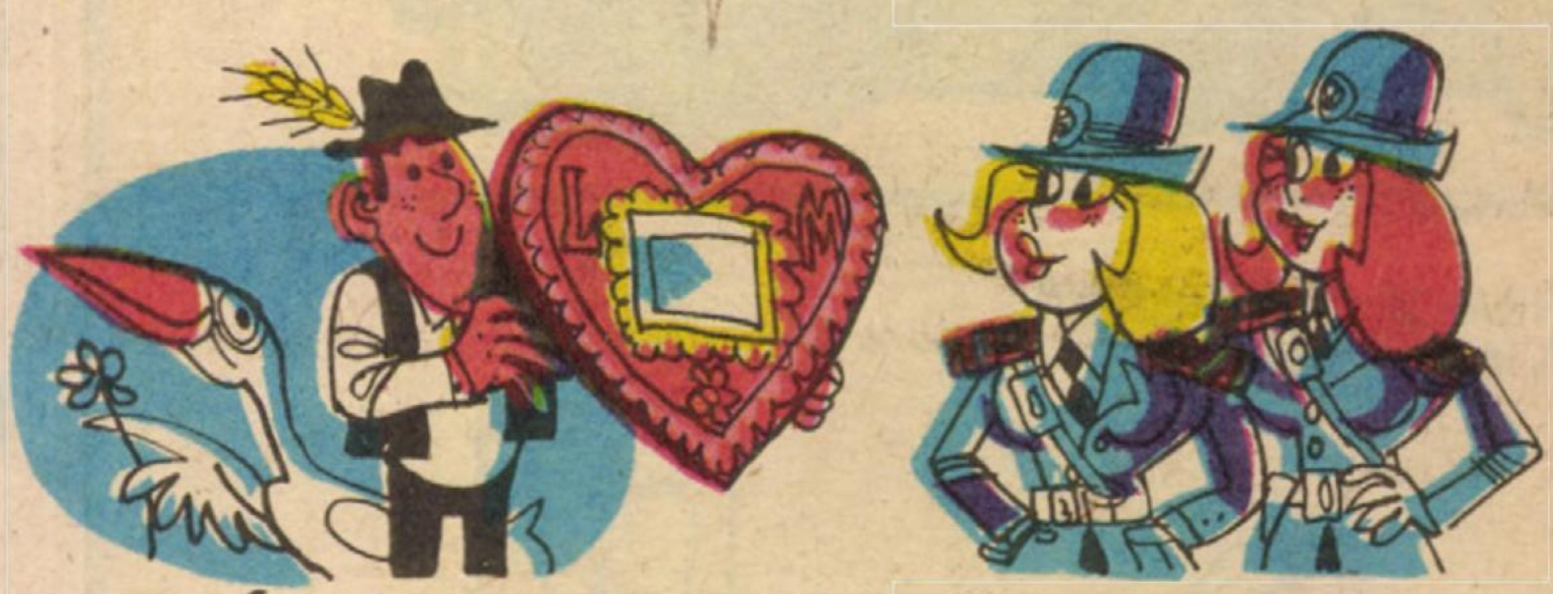
Ha elküldesz valahová, ne feledd az irányítószámot!

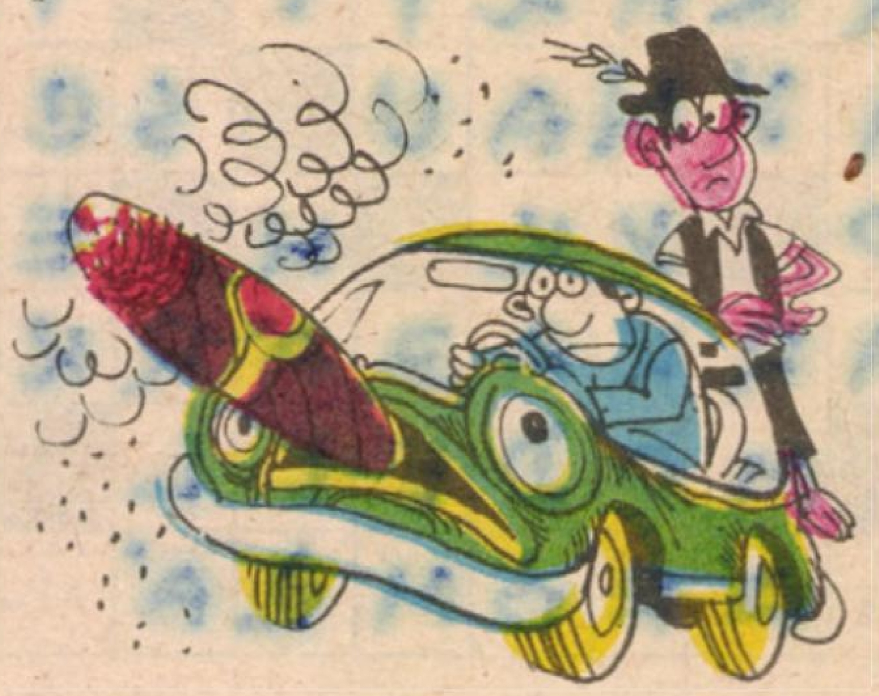
Okos autós fékez. A többi dudál.

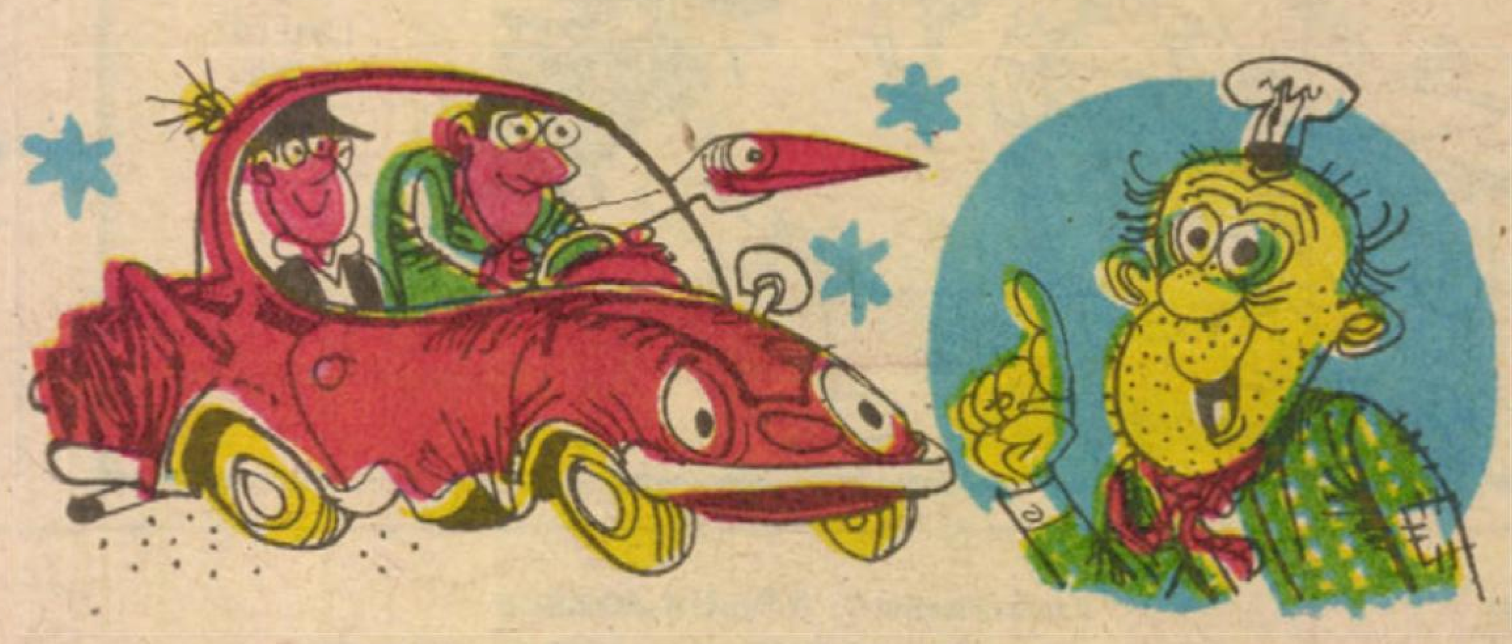
Szeretem a rendőröket!

KICSIT FÜSTÖLÖK, DE IGYEKSZEM LESZOKNI

TÉVEDSZ! CSAK A KAROSSZÉRIÁM ÜTŐDÖTT!

NÉGY LÁBAD VAN ÉS EGYIKKEL SEM TUDSZ FÉKEZNI?